

မိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

နိပုန်ပုံပြင်များ

ဦးအုန်းဖေ(တက်တိုး) တည်းဖြတ်ခဲ့သည်။

ဖြည့်စွက်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mg.yoe.com

mgyoe.com

နိပုန်ပုံပြင်များ

ဦးအုန်းဖေ(တက်တိုး) တည်းဖြတ်ခဲ့သည်။

ISBN9789997114464

KLS115

9 789997 114464

1,700.00KS

mgyoe.com

နိဗ္ဗန်ပုံပြင်များ ဦးအုန်းထွန်းအခြား

စာမျက်နှာ ၁၃၄ + မျက်နှာ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဖြည့်စွက်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၁၉၄၃ စာကြည့်တိုက်ဌာနခွဲ၊ ပညာရေးဌာန ထုတ် ပထမအကြိမ်မူ၊

ရောင်းစွဲ ၁ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

/

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

နိပုန်ပုံပြင်များ

ဆရာကြီးဦးအုန်းဖေ(တက်တိုး)
တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့သောမူကို
ဖြည့်စွက်စီစဉ်ခြင်း

ဦးအုန်းမောင်နှင့်ဦးဘကြည်တို့
အရုပ်ရေးသည်။

ဖြည့်စွက်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၉

Handwritten text, possibly a title or header, including the word "QUESTION".

Handwritten text, possibly a question or answer.

Handwritten text, possibly a question or answer.

Handwritten text, possibly a question or answer.

မာတိကာ

- အမှာစာ	(က)
- နိပုန်ပုံပြင်များနှင့်ပတ်သက်၍	(ဂ)
၁။ ပျားစစ်သည်	၁
၂။ နှင်းမယ်မယ်	၆
၃။ လျှာပြတ်စာကလေး	၁၁
၄။ နဂါးငွေ့နတ်မောင်နှံ	၁၉
၅။ မိုးမခပင်စောင့်မ ဟီဂေါ်	၂၇
၆။ ဖားနှစ်ကောင်	၃၄
၇။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း	၃၇
၈။ ပန်းစောင့် နတ်သူငယ်များ	၄၂
၉။ အာလူးတွေတလိမ့်လိမ့်	၄၇
၁၀။ ကျောက်သလင်းရတနာ	၅၇
၁၁။ စာရ	၇၀
၁၂။ ဩကုဘော ဟီကောဇယဲမွန်	၇၆
၁၃။ ဆီးတော်ပင်	၈၄

အမှာစာ

ဤစာအုပ်၌ပါသော နိပုန်ပုံပြင်များသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော Japanese Tales of All Ages, Fairy Stories From Japan, The Book of Wonder, The Book of Treasure, The World's Greatest Short Stories, The Romance of The Milky Way စာအုပ်တို့မှ ရွေးချယ်ကောက်နုတ်၍ အနက်မြန်မာပြန်ဆိုထားသော ပုံပြင်များဖြစ်သည်။

ပုံပြင်ရွေးချယ်ရာတွင် အကူအညီပေးသော ပါမောက္ခကိုင်းဂိုနှင့် အရုပ်ရေးရာတွင် အကူအညီပေးသော စေကီဒေါ်စံတို့အား များစွာ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း။

နိပုန်ပုံပြင်များနှင့်ပတ်သက်၍

ဂျပန်ခေတ်တွင် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလောကမှာ စောစောပိုင်း၌ အဆင်ပြေပြေ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ထုတ်ဝေသောစာအုပ်မှာ နိပုန်ဗမာအမည်နှင့် ဂျပန်စကား သင်စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ဘာသာသင်ကျောင်းမှ ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးပွားရေးတိုက်မှ ဂျပန်စာရေးဆရာ အရှိပေးဟိနိုတ်၏ ဝတ္ထုများကို ကြီးပွားရေးဦးလှ ဘာသာပြန်သော 'ရွှေနှင့်စစ်သား'၊ 'ပန်းနှင့်စစ်သား' စာအုပ်များထွက်လာသည်။ အခြားသောစာအုပ်တိုက်များမှလည်း စာအုပ်များ အသီးသီး ထုတ်ဝေခဲ့ကြသည်။

စစ်အတွင်းကာလဖြစ်သည့်အလျောက် ပေါ်ပင် စစ်နှင့်ပတ်သက်သော၊ ဂျပန်နှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များလည်း ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ကြသည်။ ဦးဘသောင်းရေး 'ဘူရီဒို'၊ ဦးအုန်းဖေတည်းဖြတ်သော 'ဂျပန်ပုံပြင်'၊ ရန်အောင်ရေး 'ချစ်မယားနှင့်စစ်သား'၊ မဟာဆွေရေး 'ရန်ကုန်နှင့်ပုံး'၊

ဒေါ်မမခင်ရေး 'လူမှုရေးရာ'၊ ရွှေဘရေး 'ခေတ်သစ်ရန်ကုန်ဆို တာ'၊ မြဒေါင်းညိုရေး 'ရဲဘော်သုံးကျိပ်'၊ 'ရွှေတောင်တိုက်ပွဲ'၊ မင်းသားရေး 'ရွှေတူ'၊ သခင်ထွန်းအုပ်ရေး 'ကျွန်ုပ်၏စွန့်စား ခန်းများ'၊ သခင်ဗစိန်ရေး 'ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု' စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် စာရေးဆရာတို့သည် စာမူများကို ပုံမနှိပ်မီ ထုတ်ဝေခွင့်ပြုရန် ဆင်ဆာပညတ်ရေးရုံးသို့ တင်ပြ ရသည်။ ပုံနှိပ်တိုက် ထိုင် တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ရေးလိုက်၊ စာစီလိုက်နှင့် အသားသေ နေရာကျခဲ့သော စာရေးဆရာ များသည် အောင့်အည်းကာစာမူများကို အစအဆုံး ပြီးစီး အောင် ရေးသားပေးခဲ့ရ၏။

ဆရာမင်းဆွေရေး 'ဓား' ဝတ္ထုသည် ဆင်ဆာ၌ အတန်ကြာမြင့် စွာ စောင့်စားပြီး ခွင့်ပြုချက်ရယူခဲ့ရသည်။ ပညတ်ရေးချုပ် ဦးခင်အောင် နှင့် ဆရာမင်းဆွေတို့မှာ ဆရာ ဦးဉာဏအုပ်စုဝင်ချင်းဖြစ်သဖြင့် အတော်ကလေး ရင်းနှီးခဲ့ သော်လည်း 'ဓား' ဝတ္ထုကို ဆင်ဆာအလိုကျ အထပ်ထပ် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ဂျပန်ခေတ်၏ တစ်နေ့သ၌ ဆရာဦးသိမ်းမောင်နှင့် ဆရာဝေန်တို့သည် ဆူးလေဘုရားနှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာ ရှိသည့် ဗလီကြီးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက် ရည်သောက်နေကြစဉ် ကြီးပွားရေး ဦးလှနှင့် သိပ္ပံကျော်ထင် တို့ ရောက်လာကြသည်။

ဦးလှက သူ့ညီ ကိုဆောင်း (ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း) နှင့်တွေ့ခဲ့ပုံ၊ အမှတ် (၁၅) ဂျပန်တပ်မတော်

ဝါဒဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့နှင့် ပါလာသူ ဂျပန်စာရေးဆရာ တကာမိ
က မြန်မာစာရေးဆရာအသင်းဖွဲ့ရန်လိုသည့် အကူအညီများ
ကို ပေးမည်ဟု ကိုဆောင်းထံမှ သိရကြောင်း ပြောပြသည်။

စာရေးဆရာအသင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လျှင် မဂ္ဂဇင်း
ထုတ်ဝေခွင့်ရမည်ဖြစ်ရာ စာရေးဆရာများအဖို့ အသင့်အတင့်
အကျိုးရှိမည်ဖြစ်ပြီး နောင်စာအုပ်များပါ ထုတ်ဝေနိုင်မည့်
အလားအလာကို မြင်ကာ စာရေးဆရာအသင်းဖွဲ့ရန်
သဘောတူပြီး ၎င်းတို့လေးဦးလက်မှတ်ဖြင့် အစည်းအဝေး
ခေါ်သည့် ဆော်ဩချက်ကို သတင်းစာများမှာ ထည့်လိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ရာ
မစ္စတာ တကာမိကအရင် မတည်ငွေသုံးထောင်ကို ဂျပန်စစ်
ဘက်မှ ထုတ်ယူပေးသည်။ မဂ္ဂဇင်းအတွက် စက္ကူကို သူရိယ
တိုက်မှ ဈေးရင်းနှင့်ရအောင် ဦးသိမ်းမောင်က ပြောပေးသည်။
သူရိယသတင်းစာတိုက်တွင် စက္ကူများ လိုမ့်၍ မှာကြားတင်
သွင်းထားရာ ၄၊ ၅ နှစ်စာအထိ စက္ကူလုံလောက်ရုံမက
ပို၍ပင်နေသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် (၁) ကို ဆင့် ၁၀၀ဖြင့် ထုတ်ဝေရောင်းချရာ များစွာ
တွင်ကျယ်ခဲ့သည်။ စစ်ကြိုခေတ်က ရပ်စဲသွားသော သူရိယ
မဂ္ဂဇင်းဆိုက် အရွယ်အတိုင်း လေးချိုး ၉ x ၁၂ လက်မ၊
စာမျက်နှာ ၈၄ မျက်နှာ (၂၁ ဖောင်) ကို နော်ဝေးစက္ကူဖြင့်
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စစ်အတွင်း ရေးစရာရှား၊ နေရာရှားချိန်
၌ စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် စာရေး

ဆရာအဖို့ အသက်ရှူပေါက်ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန် စစ်ဘက်ပြန်ကြားရေးဌာနခွဲမှ စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေ စေချင်သည်မှာ သူတို့ ဂျပန်စာပေနှင့် ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုများကို မြန်မာတို့နှင့် ထိတွေ့နီးစပ်စေရန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ မျှော်လင့် သလို ဖြစ်မလာသောအခါ အသင်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ တော့ မစ္စတာတကာမိက ဂျပန်သို့ပြန်သွားမည့်ရက်တွင် ထောက်ပံ့ကြေးကို ရပ်စဲပစ်လိုက်လေသည်။

စာရေးဆရာအသင်းမှ စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်းကို လစဉ် ပုံမှန် ထုတ်ဝေရန် ရည်မှန်းထားသော်လည်း အမှတ် (၄) အထိသာ အချိန်မှန်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီး အမှတ် (၅) မှစ၍ လကျော်သာ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်းသည် ပုံစံမပျက်ကြိုးစားကာ ထုတ်ဝေနေရာမှ သူရိယတိုက်မှ စက္ကူဝယ်ယူမရရှိသော ကြောင့် စက္ကူကောင်းဖြင့် မထုတ်နိုင်တော့ဘဲ ရုံးသုံးစက္ကူ တစ်ဖက်လွတ်၊ စက္ကူပြာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။

ဆင်ဆာပညတ်ရေးရုံးမှလည်း အသင်းမဂ္ဂဇင်းအဖြစ် ရုံးသုံးတစ်ဖက်လွတ်ဖြင့် ထုတ်ဝေခွင့်ပြုခဲ့သော်လည်း ဆင်ဆာ ဖြတ်တောက်ခြင်းကို လျှော့ပေါ့မပေးခဲ့ပေ။ သူတို့မကြိုက် သောဆောင်းပါးနှင့် စာပိုဒ်များကို ဖြုတ်ခိုင်းပြီးမှ ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ဂျပန်ခေတ်၌ နောက်ဆုံးထုတ်ဝေခဲ့သော စာရေးဆရာ မဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁၃) တွင် ဆင်ဆာဖြတ်တောက်ရာတွင် စာစောင်အလိုက် ဖြုတ်ပစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစာစောင်တွင် မင်းသုန္ဒရရေး ထောင့်ငါးရာစာမူကို ဖြုတ်ထားသည်။

မျက်နှာဖုံးမာတိကာတွင်ပါရှိသော စာမူမှာ အမည်သာပါရှိပြီး
မဂ္ဂဇင်းတွင် လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။

ယခုဖော်ပြထားသည်မှာ ဂျပန်ခေတ်က စာအုပ်
ထုတ်ဝေရေး အခြေအနေများပင်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်က ဗမာနိုင်ငံတော်အစိုးရ၊ စာပေနှင့်
စာကြည့်တိုက်ဌာနခွဲ၊ ပညာရေးဌာနက စာအုပ်များ ထုတ်ဝေ
ခဲ့သည်။ ထိုသို့ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်များမှာ-

- ၁။ နိပုန်ပုံပြင်များ
- ၂။ ဗမာ့သမိုင်းပုံပြင်များ
- ၃။ သိပ္ပံကြေးမုံ
- ၄။ ကစားနည်းညွှန်ပေါင်း
- ၅။ ဗမာနိုင်ငံသမိုင်း အခြေပြ
စသည်တို့ဖြစ်သည်။

နိပုန်ပုံပြင်များကို ဦးအုန်းဖေ (ဆရာတက်တိုး) က
တည်းဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုပုံပြင်စာအုပ်တွင် ပုံပြင်ပေါင်း ၁၆
ပုဒ် ပါဝင်ခဲ့ပြီး ရေးသားသူများမှာ ဦးဟိန်(မြို့မဆရာဟိန်)၊
ဦးအုန်းဖေ (ဆရာတက်တိုး)၊ ဦးသိန်းဟန် (ဆရာဇော်ဂျီ)၊
ဦးသိန်း (ဇေန) တို့ ဖြစ်သည်။

နိပုန်ပုံပြင်များစာအုပ်နှင့်အတူ စာရေးဆရာစာစောင်မှ
ဦးအုန်းဖေ (ဆရာတက်တိုး) ဘာသာပြန်သည့် 'ကြေးမုံမယ်'
နှင့် တက္ကသိုလ်နေနတ်နွယ်၏ 'ခင်နှင်းမေ' တို့ကိုပါ
ဖြည့်စွက်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

မြင့်ဆွေဦး

ပျားစစ်သည် ဦးဟိန် အနက်မြန်မာပြန်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းရှစ်ရာကျော်လောက်က ယိုဂိုဒါယူမည်သော စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး နိပုန်နိုင်ငံ၌ရှိသတတ်။ ကစာဂီတောင်တန်းများနှင့် မနီးမဝေး ယမတိုတောကြီး၌ စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် ခံတပ်တစ်ခု ဆောက်ပြီး သော် မိမိ၏ စစ်သည်တော်များနှင့်အတူ နေ၏။ မကြာမီ စစ်ဗိုလ်ကြီး၏ ရန်ဘက်ဖြစ်သော ယောက်ဖတော်သည် လာရောက်တိုက်ခိုက်သော ကြောင့် အရုံးကြီးရုံးပြီးလျှင် မိမိနှင့်တကွ စစ်သည်တော်နှစ်ဆယ်သာလျှင် အသက်မသေ ကြွင်းကျန်လေ၏။ စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် မိမိ၏ တပ်သား များနှင့်အတူ ကစာဂီတောင်တန်းသို့ထွက်ပြေးကာ လိုဏ်တစ်ခု၌ နှစ်ရက် တိုင်တိုင် ပုန်းအောင်း၍နေ၏။ တတိယမြောက်နေ့တွင် လိုဏ်ဂူမှထွက်၍ တော၏သာယာခြင်းကို ကြည့်ရှုကာ ကြည်နူးလျက်နေစဉ် ပင့်ကူအိမ် တစ်ခုနှင့် ထိုပင့်ကူအိမ်၌မိနေသော ပျားကိုမြင်သည်။ ပျားသည် အနှောင် အဖွဲ့မှလွတ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ပါသော်လည်း ရုန်းလေမြဲလေ ဖြစ်နေ ၏။ ယိုဂိုဒါယူသည် ပျားငယ်အပေါ်တွင် ကြင်နာစိတ်ဖြစ်ကာ ပင့်ကူအိမ် မှ ပျားငယ်ကိုဖြုတ်ယူ၍ 'အို... ပျားကလေး၊ သင်၏ပျားအုံသို့ လွတ်လပ်

စွာ ပျံလေလော့။ ငါလည်း သင့်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ငါ့အရပ်သို့ ငါပြန်ချင်၏။ ငါ့မှာ ယခုအခါ ရန်သူဘေးကြောင့် ပြေးနေရသော်လည်း ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်ခြင်း၌ ဝမ်းမြောက်၍ မဆုံးနိုင် တကား' ဟုဆိုကာ လွတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ည၌ ယိုဂိုဒါယူသည် အိပ်မက်မက်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ လူတစ်ယောက်သည် အမည်းရောင်တစ်တန်း အဝါရောင်တစ်တန်းပါ သော ကိုယ်ရုံကိုဝတ်ဆင်ကာ ယိုဂိုဒါယူထံသို့ လာရောက်၍ ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးသော် “ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ကူညီလိုကြောင်း လာရောက်အစီရင်ခံပါတယ်” ဟု ဆို၏။ “မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်း” ဟု ယိုဂိုဒါယူက ပြန်၍ မေး၏။

“ကျွန်တော်ဟာ ပင့်ကူအိမ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးဖြုတ်၍ လွတ်လိုက်တဲ့ ပျားကလေးပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ရန်သူတွေကို စိစိ ညက်ညက်ကြေအောင် ချေမှုန်းပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးလက်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ စည်းစိမ် တွေကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်အောင် အကြံတစ်ခုရလို့ လာခဲ့ပါတယ်”

“ငါ့မှာရှိတဲ့ စစ်သားနှစ်ဆယ်လောက်ကလေးနဲ့ ရန်သူတွေကို ဘယ်လိုချေမှုန်းနိုင်ပါ့မလဲ”

“လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ ကျွန်တော်ပြောသလို တစ်သေဝေ မတိမ်း လိုက်နာလုပ်ကိုင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အကာအကွယ်ပြုဖို့ မြေကတုတ် မရှိဘူး။ ရန်သူကို တိုက်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်”

ပျားကလေးသည် ပြုံး၍ ‘မြေကတုတ် မလိုပါဘူး။ ဗိုလ်မှူးကြီးကို လာတိုက်တဲ့အခါ ပျားဆယ်သန်းက ရန်သူတွေကို ကစဉ့်ကရဲဖြစ်အောင် ကူတိုက်ပါလိမ့်မယ်။ နားဆင်ပါဦး ဗိုလ်မှူးကြီး။ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ယောက်ဖ ကော်နဲ့ စစ်ခင်းရန် နေ့ရက်နဲ့ နေရာကို ရွေးပြီးတဲ့အခါ အိမ်တစ်ဆောင်

ဆောက်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ အိုးလွတ်တွေ ခွက်လွတ်တွေကို ရနိုင် သလောက် ရအောင်ရှာပြီး အိမ်ထဲမှာထားပါ။ အဲသည် အိုးတွေ ခွက်တွေ ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ပျားတွေလာပြီး ခိုအောင်းနေပါမယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး လည်း သည်အိမ်မှာ စစ်သားတွေနဲ့နေပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးရှိတဲ့နေရာကို ရန်သူတွေသိအောင်လုပ်ပါ။ ပြန်တိုက်ဖို့ လူစုတဲ့အနေရောက်အောင် လည်း လုပ်ပါ။ သည်လိုလုပ်လျှင် ရန်သူတွေက ဗိုလ်မှူးကြီးကို လာတိုက် လိမ့်မယ်။ အဲသလို သူက လာတိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ သန်းပေါင်း များစွာသော ပျားတွေက ဗိုလ်မှူးကြီးဘက်က ကူပြီး တိုက်ပါ့မယ်။ အောင်ပွဲရမှာ သေချာပါတယ်။ ဘာမျှ ကြောက်စရာမရှိပါ။ ကျွန်တော် လျှောက်ထားသလို စီရင်ပါ။”

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ပျားငယ်အား ပြန်ကြားပြောဆိုမည်အပြုတွင် ပျားငယ် ပျောက်သွားလေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း အိပ်ရာမှ နိုးလေ တော့၏။ အထူးအံ့သြခြင်းဖြစ်ကာ မိမိ၏တပည့်များအား အိပ်မက် အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စီ လူစုခွဲကာ မိမိတို့ အိမ်အသီးသီးသို့ ပြန်စေပြီးလျှင် ရသမျှလူများကို ရက် ၃၀ အတွင်း စုဆောင်းစေလျက် လိုဏ်ဂူသို့ပြန်လာကြစေရန် အမိန့်ပေး၏။ ယိုဂိုဒါယူ မူကား တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွား၏။ ချိန်းဆိုထားသောနေ့ရက်သို့ ရောက်သောအခါ တပ်သားများသည် မိမိတို့သိမ်းသွင်းရသမျှ လူများနှင့် လိုဏ်ဂူသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။ စုစုပေါင်း လူရှစ်ဆယ်မျှရှိသတည်း။ ပျားကလေးတို့ထံ မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ထိုသူတို့သည် လျှိုမြောင် အဝင်ဝ၌ အိမ်တစ်ဆောင်ကို တိတ်တဆိတ်ဆောက်ပြီးလျှင် အိုးစရည်း ကြီးနှစ်ထောင်ခန့်ကိုလည်း အိမ်တွင်းသို့ သွင်းထားလေသည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် မကြာမီပင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလာ ပျားတို့သည် ထိုအိမ်သို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြ၏။ စုစုပေါင်း နှစ်သန်းခန့်

ရှိပေလိမ့်မည်။ စစ်ခင်းရန် အသင့်ရှိနေကြောင်း သတင်းပျံ့နှံ့စေရန် ဗိုလ်မှူးကြီးယိုဂိုဒါယူသည် မိမိ၏ တပည့်တစ်ယောက်အား စေလွှတ် လိုက်၏။

နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ယောက်ဖတော်သည် တိုက်ခိုက်ရန် စစ်ချီလာ၏။

ယိုဂိုဒါယူသည် ပရမ်းပတာ စတင်ပစ်ခတ်ခြင်း ပြု၏။ ထိုသို့ ရမ်းရမ်းကားကား စတင်ပစ်ခတ်ခြင်းသည် ရန်သူတို့ အလုံးအရင်းနှင့် တရကြမ်း ဝင်ရောက်လာစေရန် ပရိယာယ်ဆင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရန်သူ တပ်သားအားလုံး ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပျားတို့သည် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်လာပြီးလျှင် ရန်သူတပ်သို့ အတင်းဝင်ရောက် ကာ ရန်သူဟူသမျှကို တွေ့လေရာရာ၌ တုပ်ကြလေ၏။

ရန်သူတို့သည် ပျားတုပ်သည်ကို မခံရပ်နိုင်သဖြင့် နောက်ဆုတ် ပြေးကြကုန်၏။ ရန်သူတစ်ယောက်ကို ပျားအကောင်ပေါင်း သုံးထောင် ခန့် ဝိုင်း၍တုပ်လေရာ ယိုဂိုဒါယူ၏ တပည့်ရှစ်ဆယ်တို့သည် ဆုတ်ပြေး သော ရန်သူတို့အား လွယ်ကူစွာ ခုတ်ပိုင်းသတ်ဖြတ်နိုင်ကြလေသည်။

များစွာသော ရန်သူတို့မှာ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ စိတ်ဖောက်ပြန် ရူးသွပ်ကြကုန်၏။

ယိုဂိုဒါယူသည် မိမိ၏ ရန်သူဟောင်းကို ယင်းကဲ့သို့ နှိမ်နင်းသဖြင့် မိမိ၏ ခံတပ်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရရှိလေသည်။ ဤအရေးတော်ပုံ၏ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် ကစာဂီတောင်တန်း၏ နောက်တွင် ယိုဂိုဒါယူ သည် တန်ဆောင်းကလေးတစ်ခုကို ဆောက်၍ စစ်ပွဲတွင်ကျဆုံးသော ပျားသေများကို တွေ့သမျှ သိမ်းစုပြီးသော် ထိုတန်ဆောင်းကလေးထဲ၌ မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်၏။ ယိုဂိုဒါယူသည် ထိုတန်ဆောင်းသို့ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် သွား၍ ပူဇော်ပသခြင်းကိုပြုသတည်း။

နှင်းမယ်မယ်

ဦးအုန်းဖေ အနက်မြန်မာပြန်သည်။

ရှေးသရောအခါ မြို့ရွာနှင့်မနီးသော ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခု၌ လယ်တဲတစ်တဲ ရှိသည်။ ထိုလယ်တဲ၌ လယ်သမားတစ်ယောက်နေသည်။ ထိုလယ်သမားသည် မည်သူ့ထံကမျှ အကူအညီမတောင်းဘဲ တစ်ယောက်တည်း လယ်ထွန်ခြင်း၊ နွားကျောင်းခြင်းတို့ကို ပြု၏။ ကောက်ရိတ်ချိန်၌သာလျှင် လူတစ်ယောက်ကိုငှား၍ ရိတ်လေသည်။

ဤပုံဝတ္ထု စချိန်သည်ကား ဆောင်းဥတုဖြစ်သည်။ နှင်းများသည် လယ်ထဲတွင် အထွေးလိုက်၊ အခဲလိုက်ကျနေလေ၏။ လယ်တောတစ်ဝိုက်၌ အအေးဓာတ်ကို မနှစ်သက်သဖြင့် ညည်းညူကြသော ငှက်သံကျွဲ၊ နွားသံများကိုသာ ကြားရသည်။ အခြားအသံဟူ၍ မကြားရချေ။ လယ်သမားမှာ ဆောင်းတွင်း၌ အလုပ်အနည်းငယ်သာရှိသဖြင့် တစ်နေ့လုံးပင် အား၍နေပြီးလျှင် ညအချိန်ရောက်သည်နှင့် မနှောင်း အိပ်ရာဝင်လေ၏။ သူသည် ညအခါ၌ မီးထွန်းချေ။ မီးထွန်းလျှင် ရေနံဆီကုန်မည်။ မီးဖိုလုပ်လျှင် ထင်းကုန်မည်။ မီးထွန်းဖို့လည်း မလိုချေ။ သူသည် နေဝင်လျှင် အိပ်ရာဝင်သောကြောင့်တည်း။

တစ်ည၌ သူသည် အိပ်နေရာမှ တံခါးခေါက်သံကြားရသောကြောင့် နိုးလာ၏။ ပထမ၌ တံခါးကို လေတိုး၍ မြည်သံဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သူတွေးထင်သဖြင့် ပြန်၍အိပ်သည်။ သို့သော် နောက်တစ်ဖန် ထပ်မံ၍ တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြန်သည်။ ယခုအခါ၌မူ ရှေးအကြိမ်ထက်ပင် ပိုမို၍ ပြင်းထန်သည်။

“ဧကန္တ လူတစ်ယောက် တံခါးလာခေါက်တာပဲ” ဟု အောက်မေ့ကာ လယ်သမားသည် အိပ်ရာမှထ၍ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။ လေပြင်းတိုက်နေသဖြင့် ဖွင့်လိုက်သော တံခါးရွက်သည် လန်၍သွားရာ သူ့လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် အိမ်ပြင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

“ဘယ်သူလဲဟေ့... အခုတင်က တံခါးခေါက်တာ ဘယ်သူလဲ” ဟု အော်၍ မေး၏။ မည်သူကမျှ သူ့အမေးကို ပြန်၍ ဖြေဖော်မရချေ။

“အင်း... ငါ စိတ်ထင်လို့ထင်ပါရဲ့” ဟု တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားကာ တံခါးကို ပြန်၍ပိတ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ပြန်ဝင်လေ၏။

မကြာမီ တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြန်၏။ ဤအကြိမ်၌မူ လယ်သမားသည် စိတ်ဆိုးလေ၏။

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲ ဘာလိုချင်လို့လဲကွဲ့” ဟု သူသည် အိပ်ရာထဲမှနေ၍ ခပ်ထန်ထန်အော်၍ မေးလိုက်၏။

“သည်မှာတစ်ညလောက် တည်းခိုပါရစေ။ စားစရာ သောက်စရာ ကလေးများ ရှိရင်လည်း နည်းနည်းလောက် ပေးစေချင်ပါတယ်” ဟု အပြင်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ပြန်ပြောလေ၏။

“အို... ငါ အခုတင်ကပဲ တံခါးဖွင့်ပေးသေးတယ်။ အဲသည်တုန်းကတော့ ဘယ်သူမျှ ဝင်မလာဘူး။ ခဏ ခဏ ငါ့ကို နောက်ပြောင်နေတာကိုး။ အေးက အေးပါဘိသနဲ့။ မင်းတည်းချင်ရင် သွား၊ တခြားမှာ

တည်းချေ။ မဝေးလှပါဘူး။ မြစ်အကွေ့နားမှာ လယ်တဲတစ်တဲရှိလေ
ရဲ့” ဟု လယ်သမားသည် အိပ်ရာထဲမှနေ၍ ပြောပြီးလျှင် အိပ်ရန် တစ်ဖက်
သို့ စောင်းလိုက်၏။

သို့သော် သူသည် အိပ်၍မရနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဘာကြောင့်ဟု
မပြောနိုင်သော်လည်း သူ့စိတ်ကို တစ်ခုခုက နှိုးဆော်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်
သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ အိပ်ရာမှထမည်ဟု မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။
မျက်စိဖွင့်လိုက်လျှင်ပင် သူ့အနီးတွင် အလွန်လှပသော မိန်းမတစ်ဦး
ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမသည် ချောမွေ့ဖြူဖွေးသော
သင်တိုင်းရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ဆံပင်များသည် ရွှေရောင်
ပေါက်လျက်နေကာ ပခုံးထက်မှလျှောပြီး ခါးဆစ်ကိုလွန်၍ ကျနေ၏။

“ခင်ဗျားဖိနပ် ဘယ်မှာချွတ်ထားခဲ့သလဲ” ဟု လယ်သမားက
မေး၏။ နိပ္ပန်နိုင်ငံတွင် အိမ်တွင်းသို့ ဖိနပ်စီး၍ မဝင်ရ။ အပြင်တွင်
ချွတ်ထားရရိုး ထုံးစံရှိလေသည်။

“ကျုပ်မှာ ဖိနပ်မပါပါ။ စီးဖို့ ခြေထောက်လည်း မရှိပါ။ ကျုပ်
ဟာ နှင်းဖုံးတဲ့တောင်ထိပ်တွေပေါ်မှာ ပျံသန်းသွားလာနေပါတယ်။ ကျုပ်
နေတဲ့နေရပ်ကိုတော့ သင်လူသား သိမယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဒေသမှာ
နေအမြဲလင်းပြီး ပန်းအမြဲဝေတယ်။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် သစ်သီးသစ်ဥ
တွေလည်း ခူးဆွတ်စားဖို့ အသင့်ပဲရှိကြတယ်” ဟု မိန်းမက ပြန်ဖြေလေ
၏။

“အို... ဒါနဲ့များများ ကျုပ်တို့လို လယ်သမားဆင်းရဲသားဆီက
စားစရာ သောက်စရာကလေးများ တောင်းနေရသေးသလား။ သည်မှာ
ကော တည်းခိုဖို့ ဘာလိုသေးသလဲ”

“သည်လိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ကျုပ်ပြောတဲ့ဒေသက
တောင်တွေရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ရှိတယ်။ ကျုပ် အဲသည်ကိုသွားတာ အခု

လေထန်လွန်းလို့ သည်မှာ ခဏနားဖို့ ဝင်လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ် တောင်း တာကလေးများ ပေးနိုင်ပါရဲ့လား”

“အို... သည်လောက်တော့ ပေးဖို့ ဝန်မလေးလှပါဘူး” ဟုဆိုကာ လယ်သမားသည် အိပ်ရာမှထ၍ မီးမွှေးလေ၏။ ပြီးလျှင် ဆန်မှုန့် ကိုယူ၍ ဆန်မှုန့်လုပ်၏။ သောက်ဖွယ်များကိုလည်း ပူနွေးအောင်ကျို၏။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ပြီးစီးသောအခါ သားရေနွယ်တစ်ခုကိုခင်း၍ ဧည့်သည်ကို ကျွေးမွေးလေသည်။ ဧည့်သည်သည် တည်ခင်းကျွေးမွေး သော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

စားသောက်ပြီးသော် မီးဖိုရှေ့တွင် အတန်ကြာနားနေပြီးနောက် လယ်သမားကို “ကျုပ်တော့ လေတိုက်သံမကြားတော့ဘူး။ လေအတိုက် ရပ်သွားပြီလား” ဟု မေးလေ၏။ လယ်သမားလည်း တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ ကြည့်လေသည်။ လေအတိုက်ရပ်သွားပြီဖြစ်သော် လည်း နှင်းမှာ ကျသည်ထက် ကျ၍ နေသည်ကို သူတွေ့ရ၏။ ထို့ ကြောင့် အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာပြီးလျှင် “လေတော့ အတိုက်ရပ်သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ နှင်းတွေက ကျတုန်းမို့ သည်မှာပဲ နေပါဦးလားခင်ဗျာ” ဟု ပြော၏။

ဧည့်သည်က ပြုံး၍ “လေရပ်သွားရင် တော်ပါပြီ။ နှင်းတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နှင်းကို ကျုပ် စိုးမိုးနေတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ နှင်းမယ်မယ်ပေါ့” ဟု ပြော၏။

ထို့နောက် လယ်သမားကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးလျှင် နှင်း မယ်မယ် နတ်သမီးသည် အိမ်မှထွက်၍ နှင်းတောထဲတွင် ပျောက်သွား လေသတည်း။

လယ်သမားသည် မိမိအိပ်ရာသို့ ပြန်ဝင်ပြီးလျှင် လှပသော နှင်းမယ်မယ်ကိုသာ တွေ့တော့နေလေ၏။ သူသည် ထိုတစ်ကြိမ်သာ

လျှင် နှင်းစောင့်နတ်သမီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ်မံ၍ မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့သော် ထူးခြားသောအချက်ကိုကား သူတွင်မက သူ့လယ်တောကိုရောက်သူတိုင်း သိနိုင်လေသည်။ ထိုအချက်ကား သူ စိုက်ပျိုးသော အသီးအနှံတို့သည် အလွန်ဖြစ်မြောက်၍ သူမွေးထားသော ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်တို့မှာလည်း အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းပြီးလျှင် အများ အပြား ပေါက်ပွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လယ်သမားသည် မကြာမီပင် အလွန်ဌေးကြွယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ စီးပွားတက်သည်မှာ နှင်းမယ်မယ်၏ ပယောဂကြောင့်ဟူ၍ သူ ယုံကြည်လေသတည်း။

လျှာပြတ် စာကလေး ဦးဟိန် အနက်မြန်မာပြန်သည်။

ရှေးသရောအခါ နိပုန်နိုင်ငံရှိ တောင်တန်းများအလယ် မြင့်မားသော ဒေသတစ်ခုတွင် အဘိုးအိုလင်မယားနှစ်ယောက် နေကြသတတ်။ အမယ်အိုသည် သဘောထားဆိုးသည့်အပြင် ဝန်တိုတတ်သူလည်း ဖြစ်သောကြောင့် အဘိုးအိုမှာ စိတ်ချမ်းသာခြင်း မရှိလှချေ။ သနားဖွယ်ကောင်းသော အဘိုးအိုမှာ စာလိမ္မာကလေး တစ်ကောင်မှတစ်ပါး ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြားမိတ်ဆွေဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိချေ။ သို့နှင့်လည်း အမယ်အိုသည် အဘိုးအိုအား ရေရွတ်ခြင်း၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ပြုဘိ၏။

တစ်နေ့သ၌ အမယ်အိုအဝတ်ဟောင်းများကို လျှော်ဖွပ်နေစဉ် အဘိုးအိုသည် လယ်ထဲသို့ ထွက်သွား၏။ အဝတ်ဖွပ်လျှော်ရခြင်းသည် ကျောအောင့်စေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ခဝါမှုပြုရသောနေ့တွင် အမယ်အိုသည် ခါတိုင်းထက်ပိုမို၍ စိတ်တိုတတ်သည်။ အမယ်အိုသည် ယာဂုကျိပြီးနောက် နီသောသစ်သားခွက်တစ်ခွက်၌ ထည့်ပြီးလျှင် အအေးခံ၍ထား၏။ အမယ်အိုလည်း အလုပ်ပြီးစီးသဖြင့် ယာဂုကို သောက်ရန် ထလာ

သောအခါ သစ်သားခွက်နီ၏ နှုတ်ခမ်း၌ အားပါးတရ သောက်စားလျက် နေသော စာကလေးကို မြင်၏။ အမျက်ထွက်နေသော အမယ်အိုသည် စာကလေးကိုဖမ်းပြီးလျှင် လျှာဖျားကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်တောက်၍-

“အဲဒါ... နင့်ကို ဘယ်လိုခိုးရမယ်လို့ သင်ပေးတဲ့နည်းပဲ။ အခု နင်သွားချင်ရာသွားတော့။ ဘယ်တော့မှပြန်မလာနဲ့” ဟု စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်ပြောဆိုလေသည်။ ထို့နောက် အမယ်အိုသည် သနားဖွယ် ကောင်းသော ငှက်ကလေးကို လေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရာ ငှက်ကလေး သည် လျှာရင်းမှ ယိုစီးအပ်သောသွေးတို့ဖြင့် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်မျှ ချာချာ လည်ကာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် အခြားသို့ ပျံသွားလေ၏။

အဘိုးအိုသည် လယ်မှပြန်ရောက်လာ၍ အမယ်အို၏ ပြုမူပုံကို ကြားသောအခါ အလွန်ဝမ်းနည်းလေသည်။ တစ်ဖန် အမျက်ထွက်လာ သည့်အလျောက် လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟစ်အော်ရန်ဖြစ်ကြသည်။ လျှာတစ်ဝက် သာရှိရှာသော စာကလေးသည် အခြားသို့ ပျံသွားလေပြီ။ အဘိုးအိုမှာ စိတ်ဖျော်ဖြေစရာ စာကလေးလည်း မရှိ။ ကလေးသူငယ်လည်း မရှိ။ အထီးကျန်ကာ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောတတ်သော မယားအိုကိုသာ အဖော်ပြု၍ နေရရှာ၏။

ဤသို့ နေထိုင်လာကြရာ လပေါင်းအတန်ကြာကာလ တစ်နေ့ သ၌ အဘိုးအိုသည် တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွားစဉ် “ကျန်းမာ ပါရဲ့လားခင်ဗျာ” ဟု သေးငယ်သည့် နှုတ်ခွန်းဆက်သံကို ကြားသဖြင့် လှည့်၍ကြည့်ရာ စာလိမ္မာကိုမြင်လေ၏။ သို့သော် စာကလေးမှာ လျှာ အဖြတ်ခံရသဖြင့် လူကဲ့သို့ စကားပြောဆိုနိုင်ပြီးလျှင် ရှေးကနှင့်မတူ တသွေးတမွှေး ပြောင်း၍နေ၏။

အဘိုးအိုနှင့် စာလိမ္မာသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယဉ်ကျေးသော

နိပုန်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်ကြပြီးနောက် ထိုစာက အဘိုးအိုကို သူ၏ဇနီးနှင့် သားသမီးများထံသို့ အလည်အပတ်လိုက်ခဲ့ရန် တောင်းပန်၏။

ထိုစာတို့နေရာဒေသသည် မဝေးလှပေ။ ထိုစာနှင့် သူ၏ဇနီး သားသမီးတို့သည် ရေတံခွန်ကလေးများ၊ ခြေနင်းကျောက်တုံးကလေး များ၊ တောတောင်လျှိုမြောင်ကလေးများဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဥယျာဉ်ဝယ် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် ဝါးအိမ်ကလေး၌ နေထိုင်ကြ သည်။ ထိုစာ၏ ဇနီးမယ်စာသည် ချိုမြသော ကျောက်ကျောများကို လည်းကောင်း၊ သကြားခဲများကိုလည်းကောင်း၊ ကြက်ဥမုန့်များကို လည်းကောင်း၊ ယာဂုထည့်ထားသော ဇလုံများကိုလည်းကောင်း ထုတ် ယူခဲ့ပြီးသော် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ ပြုစုလေသည်။ မယ်စာသည် လှပ ဆန်းကြယ်သော ယွန်းတူတစ်စုံကိုလည်း မိမိတို့၏ ဧည့်သည်ကြီး အသုံး ပြုရန် ထုတ်ပေးလေသည်။ ထိုသို့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီးနောက် သမီးအကြီး ဖြစ်သူ မစာသည် ခမ်းနားသော လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ပြင်ပြီးလျှင် ထုံးစံ အတိုင်း ပျူငှာစွာ ပုဆစ်တုပ်၍ ကျွေးမွေးဧည့်ခံပြန်သည်။

မယ်စာက “အခု ကျွန်မတို့ ဆက်ကပ်တဲ့ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တွေ ဟာ အင်မတန် ညံ့ဖျင်းလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ ကျကျနန ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးဖို့ အချိန်မရသဖြင့် ခွင့်လွှတ်စေလိုပါတယ် ရှင်” ဟု ပြောဆိုသည်။

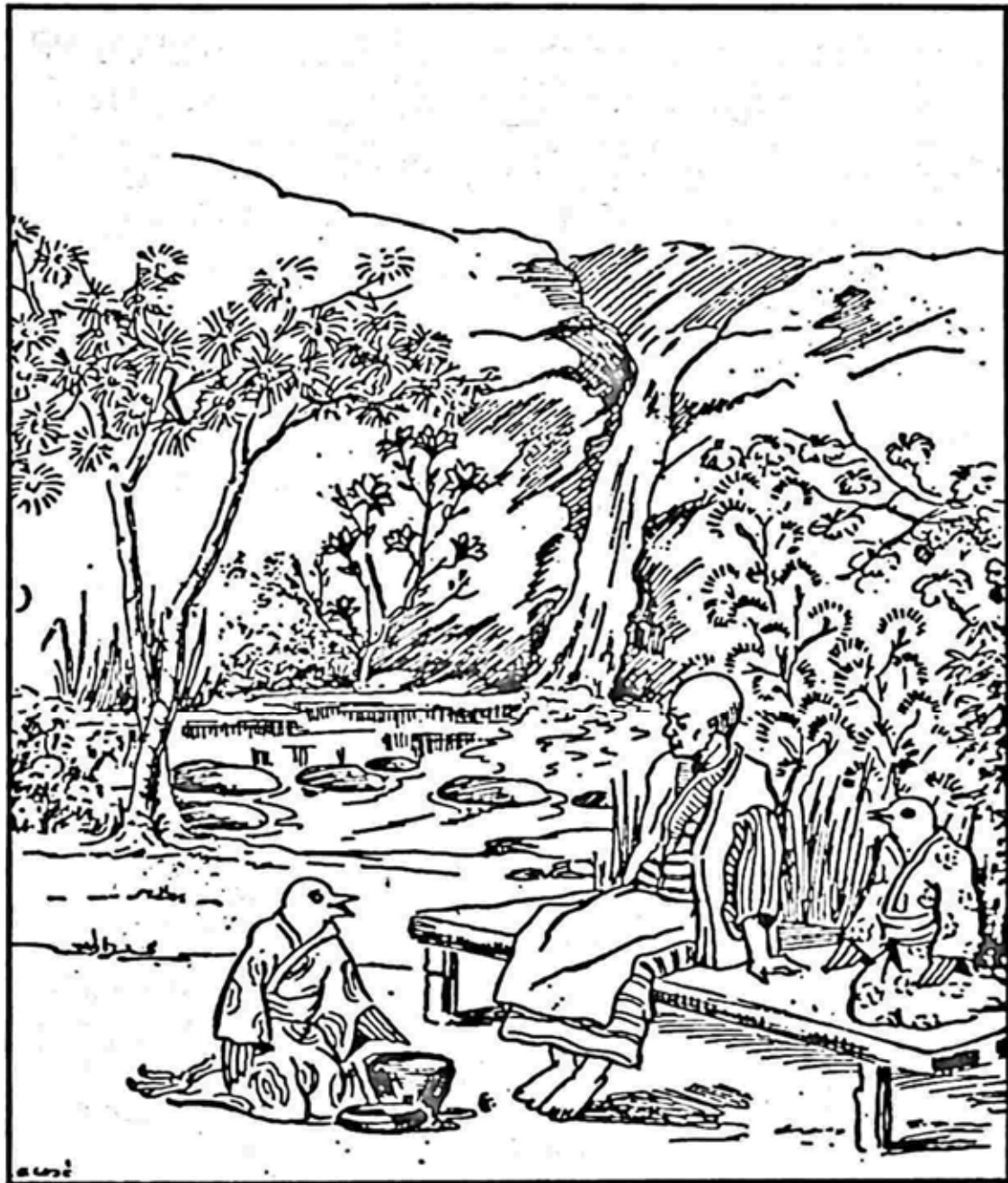
အဘိုးအိုမှာ မိတ်ဆွေကောင်းပီပီ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်ကို အံ့ဩ ဝမ်းမြောက်၏။ အဘိုးအိုသည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ပြီးနောက် ကိုစာတို့က တောင်းပန်လွန်းသဖြင့် ထိုညဉ့်အဖို့ ကိုစာတို့အိမ်၌ အိပ်ရန် သဘောတူ၏။ ထို့နောက် ထိုနေရာဒေသတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် အဘိုးအိုသည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်နီးပါး နေထိုင်

၏။ ထိုကဲ့သို့သော အပြုအစုမျိုးကို မည်သည့်အခါမျှ မခံစားခဲ့ဖူးသော အဘိုးအိုသည် အိမ်ရှင်ကလေးများကို အထူးကျေးဇူးတင်၏။ အိမ်ရှင်ကလေးများနှင့် ဧည့်သည်တို့သည် သီချင်းဆိုကာ တေးကဗျာရွတ်ဆိုကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြကုန်၏။ အဘိုးအိုသည် ဥယျာဉ်အတွင်း၌ အချိုးအစားကျနစွာ စီမံထားပုံများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်း၊ ကိုစာ၏ သမီးငယ် မိစာနှင့် ကျားကစားခြင်းတို့ဖြင့် နေ့အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။ ညနေစောင်းတွင် သမီးအငယ်မိစာသည် ‘ဆမ်စိန်’ စောင်းကို တီးကာ ဖျော်ဖြေနေစဉ် မယ်စာသည် ဝိုင်အရက်နှင့် အစားအစာများကို တည်ခင်းကျွေးမွေးလေသည်။ ကိုစာနှင့် သမီးအကြီး၊ သမီးအငယ်တို့၏ သီဆိုကပြ ဖြေဖျော်ကြသည်ကိုလည်း အဘိုးအိုသည် ကြည့်ရှုနေရသဖြင့် မည်သည့်အရေးကိုမျှ သတိမရတော့ချေ။

ထိုသို့ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရာ ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကိုစာတို့နှင့် မည်မျှကြာရှည်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်ကို အဘိုးအို စဉ်းစားမိသဖြင့် မိမိအိမ်သို့ ပြန်ရန် ပြောသည်။ ကိုစာသည် ဝမ်းနည်းသောအမူအရာဖြင့် အဘိုးအိုအား လက်ဆောင်တစ်ခုယူရန် တိုက်တွန်း၏။ ထို့နောက် လျှော်မျှင်ဖြင့် ရက်အပ်သော ခရီးဆောင်တောင်း အလေးတစ်ခုနှင့် အပေါ့တစ်ခုကို ထုတ်ယူလာ၏။

ထိုစာက “ဤအိမ်သို့ ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့တာကို အမြဲသတိရစိမ့်သောငှာ ဤလျှော်တောင်းနှစ်ခုအနက် နှစ်သက်ရာတစ်ခုကို ရွေးယူပါ” ဟု အဘိုးအိုကို ပြော၏။

အဘိုးအိုသည် အလိုကြီးသောသူ မဟုတ်သည့်ပြင် မိဘ ကောင်း၊ ဆရာကောင်းတို့နှင့် ကြီးပြင်းလာသောလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပေါ့သော လျှော်တောင်းကို ရွေးယူပြီးလျှင် ကိုစာတို့အား မေတ္တာပို့ခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်စကားပြောခြင်း ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ

နှုတ်ခွန်းဆက်သခြင်းတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ပြုပြီးသော် ကိုစာတို့၏အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အမယ်အိုသည် မိမိ၏လင်ယောက်ျားအိမ်သို့ ပြန်မလာဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေသည်ကို စိုးရိမ်နေလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ပြန်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဆွေတို့က တွေးထင်ကြပေလိမ့်မည်။ အဆွေတို့ အထင်လွဲလေပြီ။ အမယ်အိုသည် စိုးရိမ်ခြင်းအနည်းငယ်မျှ မဖြစ်၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းလည်း မြူမြူမဖြစ်၊ အဘိုးအိုအိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ မရောက်ခင်ပင် အမယ်အိုသည် သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပစ်သွားရမည်လားဟု စတင်၍ မြည်တွန်တောက်တီးလေ၏။ အဘိုးအိုသည် မိမိတွေ့ကြုံခဲ့ရသော ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြသောအခါမှ အမယ်အိုသည် တိတ်တိတ်နေ၏။ အဘိုးအိုသည် တောင်းကိုပြပြီးနောက် လင်မယားနှစ်ယောက်အဖုံးကို ဖွင့်ကြသည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ရွှေ ငွေ ကျောက်သံ ပတ္တမြား သန္တာ ပယင်း ကျောက်သလင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည့်ပြင် ကိုယ်ပျောက်စေသော ဦးထုပ်တစ်လုံးလည်းပါ၏။ အလိုရှိတိုင်း ပြည့်စုံစေသော ဂါထာမန္တရားစာအုပ်များလည်း ပါ၏။ သုံးမကုန်နိုင်သော ငွေဖြင့် အမြဲပြည့်နေသည့် ခါးပိုက်ဆောင်အိတ်တစ်ခုလည်း ပါသေး၏။

မျက်မှောင်ကုတ်နေရာမှ ပြုံးလာသော အမယ်အို၏ မျက်နှာကို အဆွေတို့ မြင်ကြပေလိမ့်မည်။ အမယ်အိုက “စာကလေးတွေဆီက လက်ဆောင်တစ်ခုခုယူရအောင် ငါလည်း သွားဦးမယ်” ဟု ဆို၏။

အဘိုးအိုသည် မိမိ၏ဇနီးအား မသွားရန် တားပါသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ အဘိုးအိုက မိမိတို့အလိုရှိသမျှ အပြည့်အစုံရရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ထပ်တောင်းပါလျှင် ရိုင်းရာကျမည့်အပြင် အလိုကြီးရာလည်း ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။ သို့သော်လည်း အမယ်အိုကား အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောဆိုသည်ကို နာခံတတ်သူမဟုတ်။ ကောက်ရိုးဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ စက္ကူထီးကိုဖွင့်မိုးကာ ကိုစာတို့ အိမ်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

မည်သည့်လမ်းဖြင့် ကိုစာတို့အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ကြောင်း အဘိုးအိုသည် ပြောကြားပြီးဖြစ်သောကြောင့် အမယ်အိုမှာ ထိုခရီးစဉ်အတိုင်း လိုက်ရန် မခဲယဉ်းလှချေ။ ကိုစာတို့အိမ်ကလေးသို့ရောက်သောအခါ အမယ်အိုသည် တတ်နိုင်သမျှ ယဉ်ကျေးစွာပြုမူရသော်လည်း ဟန်လုပ်သည့်အမူအရာသာ ပေါ်ပေါက်နေ၏။ ကိုစာသည် အမယ်အိုနှင့် တွေ့ဆုံရသည်ကို ဝမ်းမမြောက်လှသော်လည်း အဘိုးအိုကို ပြုစုဘိသကဲ့သို့ လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံရန် အိမ်တွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ကိုစာ၏ဇနီးနှင့်သမီးများကား ထွက်မလာချေ။ အမယ်အိုသည် ဘာကိုအလိုရှိ၍ လာသည်ကို သူတို့ ရိပ်မိဟန်တူသည်။

အမယ်အိုသည် လက်ဖက်ရည်သောက်၍ ပြီးသော်လည်း လက်ဆောင်များရရှိရန် အကြောင်းမမြင်သည်နှင့် လက်ဆောင်တစ်ခုခု ပေးပါရန် မြှောင်ဖွင့်၍ ပြော၏။ ထိုအခါ ကိုစာမှာ ခေါင်းငုံ့လျက် နေလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောဘဲ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် အဘိုးအိုကိုပြုဖူးသော လျှော်တောင်းများနှင့် တထေရာတည်းတူသည့် တောင်းနှစ်တောင်းကိုယူကာ ပြန်ထွက်လာ၏။ အဆွေတို့ရိပ်မိမည့် အတိုင်း အမယ်အိုသည် လေးသောတောင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီးသော် ကျေးဇူးတင်စကား နှုတ်ဆက်စကားကိုမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ပျာယိးပျာယာ ထွက်သွား၏။

အမယ်အိုသည် အောင်ပွဲရသော စစ်ဗိုလ်ကဲ့သို့ လျှော်တောင်းကို အားရဝမ်းသာစွာ ယူဆောင်ခဲ့ရာ အလွန်လေးလံသော တောင်းဖြစ်ရကား အိမ်သို့ မောပန်းတကြီး ဆိုက်ရောက်လာ၏။

အမယ်အိုက အဘိုးအိုအား “မင်းဟာ လေးတဲ့တောင်းကို မယူခဲ့တာ တော်တော်မိုက်သေးတာပဲ။ ဒီတောင်းထဲမှာ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ နှစ်ဆလောက်ရှိမယ်” ဟု ပြော၏။

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် အမယ်အိုသည် တောင်းအဖုံးကို ဆွဲပစ် လိုက်လေ၏။

အလိုလေး ဘုရားရေ။ ။ တရားရှားတရားရှား မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးသော် ရွှေ ငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားများ အစား အလွန် အလွန် အရုပ်ဆိုးသော ခမ္မန်ငါးကြီးသည် တောင်းထဲမှ ပတတ်ရပ်ကာ ထွက်လာပါသည်တကား။ ထို့နောက် အစိမ်းသရဲတစ်စုသည် နကျယ် ကောင်များကဲ့သို့ တကျီကျီအော်၍ ထွက်လာကြသည်။ ထို့နောက် နဂါး ခေါင်းနှင့် အမွှေးဖွားရရားနေသော ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မြွေ တစ်ကောင်သည် လျှာကြီးကိုထုတ်၍ တယမ်းယမ်းလှုပ်ကာ အမယ်အို ကို မိမိကိုယ်လုံးဖြင့် ရစ်ပတ်၍ တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်သည်ထက်တင်း ကျပ်စွာ ညှစ်လေရာ အမယ်အိုမှာ အသက်ထွက်လေတော့၏။

ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော သားရဲတိရစ္ဆာန်များသည် အဘိုးအို ကိုမူ ရန်မမူကြချေ။ အဘိုးအိုမှာ ယခုအခါ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်လာလေပြီ။ အလွန်သိုက်မြိုက်ခမ်းနားသော အိမ်တစ်ဆောင် ကို အဘိုးအိုဝယ်ယူပြီးလျှင် မိမိ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာသောအခါ အကူ အညီရစေရန် သားတစ်ယောက်ကို မွေးစားလေသည်။ အဘိုးအိုလည်း လောဘကြီးသောသူသည် ဆားအန္တရာယ်အမျိုးမျိုး တွေ့တတ်ကြောင်း၊ အစဉ်သဖြင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာသောသူသည် လက်ငင်းအကျိုး ခံစားရ ကြောင်း၊ မွေးစားသောသားအား အမြဲညွှန်ကြားသွန်သင်၍ နေသတည်း။

နဂါးငွေ့နတ်မောင်နှံ ဦးအုန်းဖေ အနက်မြန်မာပြန်သည်။

ခေတ်ဟောင်း နိပုန်နိုင်ငံရှိ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှသည့် ပွဲလမ်း
သဘင်များတွင် တနုဗဆမ ခေါ် နဂါးငွေ့တစ်ဖက်တွင်နေသော ရက်ကန်း
မယ် နတ်သမီးကိုရည်စူး၍ ကျင်းပသောပွဲမှာ အလွန်ပင် စိတ်ကြည်နူး
ဖွယ်ဖြစ်သော ပွဲဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ၌မူ ထိုပွဲနေ့ကို မြို့ကြီးများတွင်
ကျင်းပသည်မရှိတော့ချေ။ သို့သော် တောရွာကလေးများတွင် ယခုထက်
တိုင်ပင် ထိုပွဲကို အကျဉ်းနှင့်အကျယ် ကျင်းပကြသေးသည်။ ထိုပွဲကို
ရှေးပြက္ခဒိန်အရ သတ္တမမြောက် လ၊ သတ္တမမြောက်နေ့တွင် ကျင်းပကြ
သည်။ ထိုနေ့၌ အိမ်အမိုးများပေါ်၌လည်းကောင်း၊ အိမ်ဆေးတွင်လည်း
ကောင်း၊ ခုတ်သစ်စ လတ်ဆတ်သောဝါးလုံးများ စိုက်ထားပြီးလျှင် စက္ကူ
ရောင်စုံ အလံကလေးများ သွယ်တန်းထားသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။
အချို့ဆင်းရဲသောရွာများ၌ စက္ကူရောင်စုံမရကြ၍ စက္ကူအဖြူကိုသာ
အသုံးပြုကြရသည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် စက္ကူအရောင် ငါးမျိုး
ဖြစ်စေ၊ ခုနစ်မျိုးဖြစ်စေ အသုံးပြုကြသည်။ အပြာ၊ အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါနှင့်
အဖြူတို့သည် သုံးလေ့သုံးထရှိသော အရောင်များဖြစ်သည်။ ထိုစက္ကူ

အလံကလေးများပေါ်တွင် တနုဗနတ်သမီးနှင့် သူ၏ခင်ပွန်း ဟိကော ဗောယိုနတ်သားတို့ကို ချီးကျူးသော ကဗျာကလေးများ ရေးထားကြ လေသည်။ ပွဲပြီးသောအခါ ဝါးလုံးများရော စက္ကူများပါ နီးရာချောင်း ထဲသို့ ပစ်လိုက်ကြ၏။

ဤပွဲဖြစ်ပေါ်လာရသော အကြောင်းခံဖြစ်သည့် နတ်မောင်နံ အကြောင်းကို သိအပ်ပေသည်။ ထိုခလေ့မှာ ပထမက တရုတ်တို့ခလေ့ဖြစ် သည်။ သို့သော် နိပုန်ပြည်သို့ ရှေးအတော်ကျစဉ်က ရောက်လာလေသည်။ နတ်မောင်နံတို့အကြောင်းမှာ နိပုန်တို့အလိုအားဖြင့် ဤသို့တည်း။

မိုးသိကြား၌ လှပချောမွေ့သော သမီးတစ်ယောက်ရှိလေသည်။ အမည်ကား တနုဗဆုမယ်ဖြစ်သည်။ ထိုသမီးတော်သည် ဖခမည်းတော် အတွက် ဝတ်လဲတော်များရက်လုပ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ သည်။ သူသည် သူ့အလုပ်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားကာ ရက်ကန်းရက် ရသည့်အလုပ်လောက် မည်သည့်အလုပ်မျှ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်မကောင်းဟု ထင်နေလေ၏။ အခါတစ်ပါး၌ သူသည် နတ်နန်းတွင်း၌ ရက်ကန်းရက် နေစဉ် အလွန်အချိုးအစားကျသည့် လယ်သမားလုလင်တစ်ယောက် သည် နွားမောင်း၍ ဖြတ်သွား၏။ ထိုလုလင်ကို မြင်သော် သူသည် ချစ်ခင် စုံမက်လေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို သိကြားမင်းသည် တန်ခိုးဖြင့် အတပ် သိသဖြင့် သူ့အား ထိုလုလင်နှင့် ထိမ်းမြားပေးလိုက်လေ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး သည် အလွန်ချစ်ခင်ကြသောကြောင့် ချစ်တင်းနှောကာ အချိန်ကုန် လွန်ကြစေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား တနုဗနတ်သမီးသည် ဖခမည်းတော် အတွက် ဝတ်လဲတော်ရက်လုပ်ရေး ပျက်ခဲ့လေသည်။ လုလင်လည်း သူ့ကျောင်းရမည့်နွားကို ပစ်၍ထားသဖြင့် နွားသည် ပေါက်လွတ်ပဲစားဖြစ် ကာ မိုးတစ်ခွင်တွင် ထင်ရာသွား၊ ထင်ရာလုပ်နေတော့သည်။ ထိုအခြင်း အရာကို သိကြားမင်း မနှစ်မြို့လေရကား ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခွဲခြားလိုက်လေ

သတည်း။ သူတို့နှစ်ဦးကို အလယ်က နတ်မြစ်ကြီးခြား၍ ထားလိုက်၏။ တစ်နှစ်တွင် သတ္တမမြောက်၊ လ၊ သတ္တမမြောက် နေ့ညသို့ ကျရောက်ခါမှ တစ်ကြိမ်သာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံခွင့်ပြုလေသည်။ ထိုနေ့ညတွင် တိမ်မိလ္လာများ ကင်းစင်နေပါမူ နတ်ပြည်ရှိ ငှက်များသည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင်ဆက်ကာ အတောင်များကို ဆန့်တန်း၍ နတ် မြစ်ကြီးအပေါ်တွင် တံတားသဖွယ် ပြုလုပ်ပေးရ၏။ ထိုငှက်တံတားဖြင့် ကူးပြီးလျှင် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံကြရသည်။ သို့သော် ဥတုရာသီမကောင်းသဖြင့် မိုးရွာနေပါလျှင် နတ်မြစ်ကြီးသည် ကျယ်ပြန့်နေကာ ငှက်များတံတားဖြစ်အောင် အတောင်မဖြန့်နိုင်စေပါက နတ်မောင်နှံတို့သည် ထိုနှစ်အဖို့ မတွေ့ဆုံရဘဲ နေကြရတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဇနီးခင်ပွန်းတို့သည် နှစ်စဉ်တွေ့ခွင့်မရရှာချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးဖျက်သဖြင့် သုံးလေးနှစ်မျှ ကြန့်ကြာ၍ သွားချေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သူတို့၏ မေတ္တာသည် ထာဝစဉ်လန်း၍ နေပေသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ လုပ်ငန်းအသီးသီးကို အပြစ်ကင်းမဲ့စွာ ဆောင်ရွက်ကြကာ သတ္တမမြောက်နေ့ညတွင် တွေ့ဆုံကြရမည့်အရေးကို မျှော်တွေးစောင့်စား၍ ပျော်ရွှင်စွာ နေကြ၏။

ရှေးတရုတ်တို့စိတ်ကူးတွင် နဂါးငွေ့သည် အလျှံပြောင်သော နတ်မြစ်ကြီးဖြစ်သည်။ အနောက်တိုင်းသား စာရေးဆရာများက ရက်ကန်းမယ် တနဖဆိုသည်မှာ စင်စစ်အားဖြင့် စိတြနက္ခတ်တွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ကြယ်တစ်လုံးပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ခင်ပွန်း နွားကျောင်းသားမှာ နဂါးငွေ့တစ်ဖက်စွန်းရှိ မာဃနက္ခတ်အပါအဝင် ကြယ်တစ်လုံး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ နိပုန်တို့၏အလိုအားဖြင့် ထိုနတ်သား၊ နတ်သမီးတို့ဗိမာန်မှာ ကြယ်တစ်လုံးစီမဟုတ်။ ကြယ်တစ်ခုတည်းဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ် နိပုန်စာအုပ်တစ်အုပ်က ဤသို့ဆို၏။ ကင်ဂျူ (နွားကျောင်းသား)

နက္ခတ်သည် နတ်မြစ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ လူတစ်ယောက် နွားကို မောင်းနှင်နေဟန်ရှိသော ကြယ်သုံးလုံးစုဖြစ်သည်။ ရှောကုဂျို (ရက်ကန်းမယ်) နက္ခတ်မှာ နတ်မြစ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိ၍ မိန်းမ တစ်ယောက် ရက်ကန်းရက်နေဟန်ရှိသော ကြယ်သုံးလုံးစုဖြစ်သည်။ ပထမနက္ခတ်သည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းကိစ္စအပေါင်းတို့နှင့် သက်ဆိုင် ၍ ဒုတိယနက္ခတ်သည် မိန်းမများ၏ လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်တို့နှင့် သက်ဆိုင် သည်။

ဇက်-စုဝ-ရှင် အမည်ရှိသော ရှေးစာအုပ်တစ်အုပ်၏ အဆိုမှာ ထိုနတ်မောင်နှံတို့သည် အစက လူသားများဖြစ်ကြသည်။ ရှေးသရော အခါ တရုတ်ပြည်၌ ဇနီးမောင်နှံတစ်စုံ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် လမင်း ကို လွန်စွာကြည်ညိုကြသဖြင့် နေ့စဉ်ပင် လအထွက်ကို စောင့်မျှော် ကြည့်ရှုကြပြီးလျှင် လဝင်သောအခါ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့တက်၍ လကို မြင်နိုင်သလောက်မြင်အောင် ကြည့်လေ့ရှိကြသည်။ လဝင်သွားသော အခါ သူတို့သည် လကို တသလွမ်းဆွတ်၍ နေကြလေသည်။

အသက် ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ်ရောက်သော် မိန်းမဖြစ်သူ သေဆုံး သွားလေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ခင်ပွန်းသည် အသက်တစ်ရာသုံးနှစ်ရှိလေ ပြီ။ သူသည် အဖော်ကင်းမဲ့လျက် လ၏အဝင်အထွက်ကို ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့်လေ့ရှိသည်။ လထွက်လာသောအခါဖြစ်စေ လဝင်သွားသောအခါ ဖြစ်စေ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့ဇနီးသည် သူ့အနီးတွင်ရှိသည်ဟု ထင်မိလာ လေသည်။ သူ့ဇနီးကား သေသည်၏အခြား၌ သူ့ဝိညာဉ်သည် သပိတ် လွယ် ငှက်ကိုစီး၍ နတ်ပြည်တက်သွားပြီးလျှင် ကြယ်တစ်လုံးဖြစ်နေလေ သည်။

ဇွဲကာလ ညတစ်ည၌ မိန်းမဖြစ်သူသည် သပိတ်လွယ်ငှက်ကို စီး၍ ကမ္ဘာမြေသို့ သက်ဆင်းလာပြီးလျှင် သူ့ခင်ပွန်းထံသို့ အလည်

ရောက်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ယခု နတ်ဘဝသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ထာဝစဉ်ပျို၍ လှနေပေသည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် သူနှင့်ပြန်၍ တွေ့ဆုံရသောကြောင့် အထူးပင် စိတ်ပျော်ရွှင်တော့သည်။ သူသည်လည်း သူ့ဇနီးကဲ့သို့ ခန္ဓာကြွေ၍ နတ်ပြည်တွင် ကြယ်ကလေးဖြစ်နေချင်လှသည်။ မကြာမီပင် သူ၏ဆန္ဒပြည့်သွား၏။ သူလည်း နတ်ပြည်သို့ ကျီးကန်းကို စီး၍ တက်သွားလေသည်။ ကြယ်ဖြစ်ရငြားလည်း သူ့ဇနီးနှင့်အတူ မနေရချေ။ သူ၏ဗိမာန်နှင့် သူ့ဇနီး၏ဗိမာန်တို့မှာ အလယ်က နတ်မြစ်ကြီးခြားနေတော့သည်။ နတ်မြစ်ကိုကူး၍ သွားခွင့်မရ။ အကြောင်းကား နတ်ဘုရင်သည် နတ်မြစ်တွင် နေ့စဉ် ရေသန့်စင်သောကြောင့်တည်း။ နတ်မြစ်ကို ကျော်၍ကူးရန် တံတားလည်းမရှိ။ သို့သော် နှစ်စဉ် သတ္တမမြောက် လ၊သတ္တမမြောက် နေ့ညတွင် သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံခွင့်ရသည်။ ထိုနေ့တွင် နတ်ဘုရင်သည် ဇင်ထောဒို(တုသီတာ)သို့တက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို နာကြားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သပိတ်လွယ်ငှက်များနှင့် ကျီးကန်းများသည် အတောင်ပံကိုဖြန့်၍ နတ်မြစ်ပေါ်တွင်ပျံကာ တံတားသဖွယ် ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ ထိုအတောင်ပံတံတားပေါ်ကို ဇနီးဖြစ်သူက လျှောက်ကျော်ပြီးလျှင် ခင်ပွန်းသည်ထံသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံရတော့သည်။

နိပုန်နတ်သမီး တနုဗသည် တရုတ်ရက်ကန်း နတ်သမီး ရိနိဘနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။ နိပုန်ပညာရှိအချို့က တနုဗဆိုသည့်ပုဒ်သည် ကောက်ပဲသီးနှံနှင့် ရက်ကန်းကိုဆိုသည်ဟု အယူရှိကြသည်။ ထိုနတ်မောင်နှံ၏ ရုပ်ပုံကို နိပုန်ပန်းချီများ စိတ်ကူးစွမ်းဖြင့် ရေးထားသည်မှာ နွားကျောင်းသားလုလင်တစ်ဦး နွားတစ်ကောင်ကို မြစ်ကြီးတစ်ခု တစ်ဖက်တွင် ရေသောက်ဆင်းအောင် မောင်းနှင်နေ၍ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် လုံမပျိုတစ်ဦး ရက်ကန်းရက်နေပုံဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားမှာ တရုတ်အဝတ်အစားများဖြစ်ရာ တရုတ်မူရင်းမှ ကူးယူ
ကြောင်းထင်ရှား၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာ လွန်လေပြီးသောအခါက ဣဇိုတောင်များ
အကြားတွင်ရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာ၌ လယ်သမားတစ်ဦး၏ သမီး
တစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုမိန်းကလေးကို အလွန်လှပသောမိန်းမတစ်ယောက်
လာ၍ ရက်ကန်းအတတ်သင်ပေးလေ၏။ သူသင်ပေးသော ရက်ကန်း
အတတ်မှာ ရှေးက မကြုံစဖူးထူးဆန်းလှသည်။ မိန်းကလေး ရက်ကန်း
အတတ် တတ်မြောက်ပြီးသောအခါ ထိုမိန်းမသည် ပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်၍သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ရွာသူရွာသားတို့သည် တနဖ
ရက်ကန်းနတ်သမီးဖြစ်ကြောင်းကို သိကြရတော့သည်။ လယ်သမား၏
သမီးမှာလည်း ရက်ကန်းအတတ်တွင် နာမည်ကျော်ကြားလေသတည်း။
ထိုမိန်းကလေးသည် အသက်ထက်ဆုံး အိမ်ထောင်မပြုတော့ချေ။ အကြောင်း
ကား တနဖဖော်ကွာဝေးနတ်သမီး၏ နတ်ဝင်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

တရုတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ ရှိသေးသည်။ တရုတ်တစ်ယောက်
နတ်ပြည် သို့ အမှတ်မဲ့ရောက်သွားပုံတည်း။ ထို တရုတ်သည် သူနေ
သောရွာသို့ သစ်ကောင်းများပါသော ဖောင်တစ်ဖောင် နှစ်စဉ် အဋ္ဌမ
မြောက်လတွင် မျောလာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ထိုသစ်များပေါက်ရာ
အရပ်သို့ သွားလိုစိတ် သူ၌ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ အခါတစ်ပါး၌ သူသည်
နှစ်နှစ်စာ အစားရိက္ခာများကို တင်၍ လှေတစ်စင်းဖြင့် ဖောင်မျောလာရာ
ဘက်သို့ ဆန်တက်သွားသည်။ သူသည် လပေါင်းများစွာ သင်ဖြူးခင်း
သကဲ့သို့သော ရေပြင်ပေါ်ဝယ် လှေလှော်၍ သွား၏။ နောက်ဆုံး၌
အလွန်သာယာသော ကမ်းခြေသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုဒေသတွင်
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်
ရှိသည်။ သူသည် လှေကိုဆိုက်၍ လျှောက်သွားရာ ကြည်လင်သော

ရေစီးလျက်ရှိသည့် မြစ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် တဲရုံကလေးတစ်ခုရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုတဲထဲ၌ လှပသောမိန်းမပျို တစ်ယောက် ရက်ကန်းရက်နေသည်။ ထိုမိန်းမပျို၌ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ထွက်နေသည်ကိုလည်း သူမြင်ရသည်။ ထိုအခိုက် နွားတစ်ကောင်ကို မြစ်ကမ်းပါးသို့ မောင်းလာသော ရုပ်ရည်တင့်တယ်သည့် လယ်သမားပျို ကလေးတစ်ယောက်ကို သူမြင်ရပြန်သည်။ သူသည် လုလင်ပျိုကို “သည်အရပ် ဘာအရပ်ပါလဲခင်ဗျာ” ဟု မေးလေ၏။ လုလင်ပျိုသည် ထိုမေးခွန်းကို မနှစ်သက်ဟန်ဖြင့် “မင်းသိချင်ရင် မင်းလာလမ်းကို ပြန်ပြီး ဂျင်ကွန်းပဲကို မေးပါလား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ လှေသမားသည် ကြောက်ရွံ့ပြီးလျှင် လှေဖြင့် တရုတ်ပြည်သို့ အမြန်ပြန်၍စုန်လာ၏။ ရောက်သော် ဂျင်ကွန်းပဲအမည်ရှိသော ပညာရှိကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်၍ပြော၏။ ဂျင်ကွန်းပဲသည် အံ့ဩသောလက္ခဏာဖြင့် လက်ခုပ်တီးကာ “ဪ လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး၊ ငါ သတ္တမမြောက်လ၊ သတ္တမမြောက်နေ့ညမှာ ကောင်းကင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ နွားကျောင်းသား နုကွတ်နှင့် ရက်ကန်းမယ်နုကွတ် ဆုံခါနီးမှာ ဧည့်သည်နုကွတ်တစ်ခုကို ကြားမှာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ မင်းကိုးကွ။ မင်းအင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ လူပဲ။ မင်းဟာ နတ်မြစ်ကိုရောက်ခဲ့ပြီး ရက်ကန်းမယ်နတ်သမီးကို တွေ့ခဲ့ရ ပေတာကိုး” ဟု ပြောလေ၏။

အဆိုပါ နုကွတ်နှစ်လုံး ဆုံကြသည်ကို မျက်စိကောင်းသူတိုင်း ကြည့်တတ်လျှင် မြင်နိုင်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ထိုနုကွတ်များသည် အရောင်ငါးမျိုးကို ဆောင်ကာ အလွန်တောက်ပလျက် ရှိသည်။ ဤကို အကြောင်းပြု၍ နုကွတ်ပွဲတွင် စက္ကူအရောင်ငါးမျိုးပေါ်တွင် နတ်မောင်နှံ တို့ကို ချီးကျူးသော ကဗျာများရေးကာ ဆင်ယင်ကြသော အလေ့ဖြစ် လာသည်။

နတ်မောင်နှံတို့သည် မိုးမရွာမှသာလျှင် တွေ့ဆုံနိုင်ကြသည်ဖြစ် သဖြင့် ထိုနေ့တွင် မိုးရွာသော် ထိုမိုးကို မျက်ရည်မိုးဟုခေါ်သည်။ မိုးရိပ် ကင်းစင်ပါမူ နက္ခတ်နှစ်လုံးသည် အထူးပင် တောက်ပလေ့ရှိသည်။ နွားကျောင်းသားနက္ခတ်က ပို၍တောက်လျှင် ထိုနှစ်အဖို့ ကောက်ပဲ သီးနှံ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆကြသည်။ ရက်ကန်းမယ်နက္ခတ်တောက်လျှင် မိန်းမများလုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်မှန်သရွေ့ ထွန်းကားမည်ဟု ယူဆကြ သည်။ နက္ခတ်နှစ်လုံးဆုံလျှင် လူတို့အဖို့ ကောင်းသော မင်္ဂလာဖြစ်သည် ဟု အယူရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေနက္ခတ်ပွဲတွင် ကလေးများ တင်ကိန်နီနာရီဟူသော တေးကလေးကို သီဆိုကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ “မိုးမင်းရယ် မရွာလိုက်ပါနဲ့...” ဟူ၏တည်း။

မိုးကောင်းသော ဣဇဝိနယ်တွင်ကား ထိုပွဲနေ့တွင် မိုးမရွာလျှင် မကောင်း။ မရွာခဲ့သော် နက္ခတ်နှစ်လုံးဆုံချေသည်။ ဆုံလျှင် နတ်ဆိုး ကလေးများ မွေးဖွားမည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

မိုးမခပင်စောင့်မ ဟီဂေါ် ဦးသိန်းဟန် အနက်မြန်မာပြန်သည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်ရှစ်ရာလောက်က ရွာတစ်ရွာ၏အနီးတွင် ကြီးမားသော မိုးမခပင်တစ်ပင်ရှိသည်။ ရွာရှိ ကလေးသူငယ်များသည် ထိုသစ်ပင်သို့ လာပြီးလျှင် အချို့အပင်ပေါ်သို့တက်၍ အချို့အကိုင်းများကို ရိုးလေးခိုကာ ကစားလေ့ရှိသည်။ ပူပြင်းသော နွေရာသီအခါတွင် အဘိုးအို အဘွားအိုများသည် ထိုအပင်အောက်၌ အရိပ်ခိုလေ့ရှိသည်။ ညနေစောင်းအခါတွင် ရွာရှိ အပျိုလူပျိုများသည် မိမိတို့၏လုပ်ငန်းကို သိမ်းပြီးနောက် ထိုအပင်ခြေရင်းသို့လာ၍ အပျိုလူပျိုတို့ဘာဝ ချစ်တင်းနှိုးနှောစကား ပြောလေ့ရှိသည်။ ခရီးသည်များသည် ထိုအပင်၏အရိပ်အောက်သို့ ရောက်လျှင် နားနေအိပ်စက်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ရွာသူရွာသားများသည် ရွာအကျိုးငှာ ချောင်းကူးတံတားတစ်ခု ဆောက်လိုသဖြင့် ထိုမိုးမခပင်ကို ခုတ်လှဲအသုံးပြုရန် စုဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။ ရွာ၌ ဟေတရော်အမည်ရှိသော လူလင်ပျိုတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုလူလင်ပျိုသည် မိုးမခပင်အနီး၌ နေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လုလင်ပျိုသည် စုဝေးရောက်လာသော ရွာသားတို့အား မိုးမခပင်ကို ဘေးမဲ့ပေးရန် ပြောလေသည်။

“ဤမျှ ကြီးမား၍ ဤမျှ လူခပ်သိမ်းတို့၏ စိတ်ကို ချမ်းမြေ့စေ တတ်သော အပင်အိုကြီးသည် ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါလော။ ဤအပင်အိုကြီးသည် အနှစ်တစ်ရာတိုင်တိုင် လေပြင်းမုန်တိုင်း၏ ဒဏ်ကို ခံရပ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ ဤအပင်အိုကြီးသည် ပူပြင်းသောနေ့အခါ တွင် ရွာရှိ ကလေးသူငယ်များ၏ စိတ်ကို ဖျော်ဖြေတတ်သည် မဟုတ်ပါ လော။ ဤအပင်အိုကြီးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော ခရီးသည်များအား အရိပ်ပေးတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ဤအပင်အိုကြီးသည် ချစ်သူ မောင်မယ်တို့၏ ချစ်စိတ်၊ လွမ်းစိတ်တို့ကို ဖန်တီးပေးတတ်သည် မဟုတ် ပါလော”။ ဟေတရော်သည် ဤသို့တွေး၍ ဤသို့ အကြောင်းပြလေသည်။

ထို့ပြင် ဟေတရော်က “မိတ်ဆွေတို့၊ သင်တို့သည် ဤ အပင်အို ကြီးကို အဘယ့်ကြောင့် ခုတ်လှဲချင်ပါသနည်း။ ရွာအကျိုးငှာ တံတား ဆောက်လိုလျှင် ကျွန်တော်၏ သစ်ပင်များကို အလုံအလောက်ယူနိုင်ပါ သည်။ ဤအပင်အိုကြီးကိုကား မခုတ်လှဲပါလင့်” ဟု တောင်းပန်ပြန်သည်။

ထိုအခါ ရွာသားများမှာ ကနဦးကပင် ထိုမိုးမခပင်ကို ချစ်ခင် မြတ်နိုးသူများဖြစ်သောကြောင့် ဟေတရော်၏ စကားကို ကြိုက်ကြလေ သည်။ ဟေတရော်လည်း ဝမ်းမြောက်သဖြင့် မိမိ၏ သစ်ပင်များကို လို သလောက်ပေးရာ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် လိုအပ်သောတံတားကို ဆောက်လုပ်ပြီးစီးလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဟေတရော်သည် အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လာရာ မိုးမခပင် ခြေရင်း၌ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မြင်လေသည်။ ဟေတရော်သည် နှုတ်ခွန်း ဆက်လိုဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုကလည်း ပြန်၍ ကိုင်းညွတ်သည်။ ထို့နောက် ဟေတရော်နှင့် မိန်းမပျိုသည် မိုးမခပင်

ကြီး မည်မျှအိုမင်းပြီဖြစ်ကြောင်း။ မည်မျှလှပမြိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောရာ ကစ၍ အသိအကျွမ်းဖြစ်ပြီးလျှင် စကားလက်ဆုံကျကြလေသည်။ ဟောတရော်သည် မိုးမခပင်ကို ချစ်၏။ မိန်းမပျိုလည်း မိုးမခပင်ကို ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးမခပင်ကို အကြောင်းပြု၍ စကားလက်ဆုံကျရာ က နဖူးစာဆုံမိမည်ဆိုလျှင်လည်း ဆုံမိစရာအကြောင်း ရှိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းမပျိုက အိမ်ပြန်လိုကြောင်း ပြော၍ ဟောတရော် အား နှုတ်ဆက်သောအခါ ဟောတရော်မှာ နှမြောဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ပြင် အိမ်သို့ရောက်လာသော ဟောတရော်သည် ခါတိုင်း နှင့်မတူ တမိုင်မိုင်တတွေတွေနှင့် နေ၏။ “သူ မည်သူ၏သမီးပေနည်း။ ငါ မြင်ချင်သေးပါဘိ။ ငါ တွေ့ချင်သေးပါဘိ” ဟုလည်း မြည်တမ်းတသ လေသည်။ ထို့ပြင် တစ်ညလုံးလည်း အိပ်၍မပျော်နိုင်။ မိန်းမပျို၌သာ အာရုံစောလျက် နေမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဟောတရော်သည် စောစောထ၍ အလုပ်ခွင်သို့ ဆင်းပြီးလျှင် မိန်းမပျို၌ စွဲလမ်းနေသောအာရုံကို ဖျောက် ဖျက်လိုသဖြင့် ခါတိုင်းထက် အပင်ပန်းခံကာ အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ညနေစောင်း၍ အိမ်ပြန်သောအခါ အိမ်ပြန်လမ်းဝယ် မိန်းမပျို ကို မြင်ရပြန်၏။ မိန်းမပျိုသည် ဟောတရော်ထံသို့လာ၍ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းပမာ “အလုပ်က ပြန်လာသလား မောင်ကြီးရှင့်၊ မောင်ကြီး အလွန်တရာ မောပန်းလာသည်ဟု ထင်ပါ၏။ မိုးမခပင်အောက်မှာ ခေတ္တနားနေပါဦးလား မောင်ကြီးရှင့်” ဟု ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။

ဟောတရော်သည် မိန်းမပျိုဆိုတိုင်း ပြု၏။ ထိုမျှမကသေး မိန်းမပျို အား ချစ်ခင်စုံမက်ကြောင်း ဖွင့်ဟ၍ ပြောလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဟောတရော်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မမြင်မတွေ့ရသော မိန်းမပျိုနှင့် ဟောတရော်သည် နေ့စဉ် မိုးမခပင်ခြေရင်း၌ တွေ့ဆုံကြသည်။ ဟောတရော်

သည် ယင်းသို့တွေ့ဆုံတိုင်း မိန်းမပျိုအား ချစ်တုံ့ပြန်ရန် ပူဆာလေ့ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ မိန်းမပျိုသည် သူ့မိဘအကြောင်းကို မမေးရန် ကတိတောင်း ပြီးလျှင် “ကျွန်မမှာ အမိလည်း မရှိပါ။ အဖလည်း မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် မယားအိမ်ရှင်ကောင်းတို့၏ ဝတ္တရားနှင့်အညီ ပြုစုလုပ်ကျွေး တတ်ပါ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မောင်ကြီးအား စုံမက်မြတ်နိုး ခဲ့သဖြင့် ယခု ကျွန်မ၏ မေတ္တာကို ပုံအပ်ပါပြီ။ ယနေ့ကစ၍ ကျွန်မအား ဟီဂေါ်ဟု ခေါ်ပါ” ဟု ဆိုလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဟေတရော် ဟီဂေါ်တို့ ထိမ်းမြားကြလေ သည်။ တစ်နှစ်အတွင်း၌ပင် သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်ရာ လင်မယား နှစ်ယောက်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ကြလေသည်။ သားကလေးအား ချီယော်ဒေါ်ဟု အမည်မှည့်သည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ အချိန်ကို အလဟဿ မဖြုန်းကြချေ။ အလုပ်ချိန်တွင် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်၍ အလုပ် အားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သားငယ်ကို ပွေ့ပိုက်ယုယကာ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေတတ်ကြသည်။ နိပွန်နိုင်ငံဝယ် ထိုသူနှစ်ဦးလောက် ပျော်ရွှင် သည့်သူ ရှိမည်မထင်ချေ။

ဪ... ဤလူဘုံသည် သုခဘုံသက်သက် မဟုတ်ပါတကား။ အဘယ်သူသည် တစ်သက်ပတ်လုံး အမြဲသဖြင့် ပျော်ရွှင်၍သာ နေရအံ့ နည်း။

ချီယော်ဒေါ် ငါးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျိုတိုပြည်ရှင် မင်းသည် ရွှေမြို့တော်၌ သုံးသောင်းသုံးထောင် သုံးရာသုံးကျိပ် အရေ အတွက်ရှိသော ရုပ်ပွားတော်မြတ်များကို တည်ထားကိုးကွယ်ထားလို သဖြင့် မဟာတန်ဆောင်းတော်ကြီး တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ရန် အမိန့်တော်ရှိလေသည်။ မှူးမတ်အပေါင်းလည်း အမိန့်တော်မြတ်ကို ဦးထိပ်ထက်ဆင်ရွက်ကာ နိုင်ငံတော်တွင်းရှိ သစ်ဝါးတို့ကို ရွှေမြို့တော်

အရောက် တင်ပို့ဆက်သရန် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ တောင်းခံလေရာ ဟောတရော် ဟီဂေါ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသော မိုးမခပင်ကြီး ပျက်စီးရမည့်နေ့ သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေသည်။ ဟောတရော်သည် မိုးမခပင် ကြီးအား ဘေးမဲ့ပေးစေလိုသဖြင့် မိမိ၏ သစ်ဝါးတို့ကို ရှေးနည်းတူ ပုံ ပေးပြန်၏။ သို့ရာတွင် ရွာသူရွာသားများသည် ပြည့်ရှင်မင်း၏ မဟာ တန်ဆောင်တော်ကြီးအတွက် မိုးမခပင်ကြီးကိုသာ လှူဒါန်းရန် စေတနာ ထက်သန်နေသဖြင့် ဟောတရော်သည် ဤအကြိမ်ဝယ် ရွာ၏ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေရရှာလေသည်။

တစ်ည၌ အိပ်ပျော်နေသော ဟောတရော်သည် သစ်ခုတ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှနိုး၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ မယားဟီဂေါ်ကို မြင်လေ သည်။ ဟီဂေါ်သည် အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေရာ မျက်ရည်တို့သည် အသွယ်သွယ် စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် ဟီဂေါ်သည် ဟောတရော်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ “ကျွန်မ အလုံးစုံ ပြောပြ ပါတော့မည် မောင်ကြီးရှင်၊ မောင်ကြီးသည် ယခု အိပ်မက်မက်နေသည် မဟုတ်။ မောင်ကြီးကြားရသော အသံ၊ မောင်ကြီးမြင်ရသော ရုပ်တို့သည် အကယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိမ်းမြားစဉ်အခါက ကျွန်မ၏ အဖြစ်သနစ်ကို မေးမြန်းခြင်းမပြုရန် မောင်ကြီးအား ကျွန်မ တောင်းပန်ခဲ့ပါ၏။ ယခုမူ ကျွန်မ၏ အဖြစ်သနစ်ကို ပြောချိန်တန်သဖြင့် ပြောရပါတော့မည်။ ကျွန်မ သည် အခြားသူမဟုတ်။ မောင်ကြီး ချစ်မြတ်နိုးသော မိုးမခပင်ကို စောင့် သည့် ရုက္ခစိုးမပင်ဖြစ်ပါ၏။ မောင်ကြီးသည် မိုးမခပင်ကြီး၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သောကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်လိုသဖြင့် ကျွန်မသည် လူယောင် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် မောင်ကြီးအား အသက်ထက်ဆုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် အားခဲ၍ မောင်ကြီးထံသို့လာခဲ့ပါ၏။ ယခုမူ မိုးမခပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲ နေပြန်သဖြင့် အားခဲခဲ့သမျှသည် ပြိုကွဲပျက်စီးရလေပြီ။ ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုး

သော ကျေးဇူးရှင်မောင်ကြီးရှင့် ... ကျွန်မ ဤဘဝကို စွန့်ရတော့မည်။ သားကလေးလူမမည်နှင့် ကွဲရတော့မည်။ ကျွန်မ ယူကျုံးမရဖြစ်လှချေ၏။ မောင်ကြီး အသက်ရာကျော်ရှည်၍ ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာ ရှိပါစေ။ အမိမဲ့သားကလေးကိုလည်း စောင့်ရစ်ပါလေ။ ကျွန်မ သွားရတော့မည်။ ပုဆိန်ချက်လည်း နာလှပြီ။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်လည်း နာကျင် နွမ်းရိလှပြီ။ သွားပြီ မောင်ကြီးရှင့်၊ ကျွန်မသွားပြီ’ ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းကာ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

ဟောတရော်သည် ချက်ချင်းပင် သားကို လှုပ်နှိုး၍ မှင်တက်မိ နေသူကဲ့သို့ တွေဝေငေးမောနေ၏။ နိုးလာသော လူကလေးချီယော်ဒေါ်လည်း မိခင် ဟီဂေါ် ကွယ်ပျောက်သွားရာဘက်သို့ လက်ယပ်ခေါ်ကာ ပြင်းပြစွာ ငိုကြွေးလေသည်။

ထိုအခါ ဖခင် ဟောတရော်သည် “လူကလေး၊ လူကလေး၏ မိခင်သည် လူသားမဟုတ်။ မိုးမခပင်စောင့်ဖြစ်သည်။ လူကလေး ငိုကြွေးသော်လည်း လူကလေး၏မိခင် ပြန်လာနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ နံနက်လင်းသောအခါမှ မိုးမခပင်ဆီသို့ ငါတို့သွားကြမည်” ဟု သားကို ချောမော၍ ပြောလေသည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဟောတရော်သည် မိုးမခပင်ဆီသို့ သွား၏။ ရောက်သောအခါ မြေ၌လဲနေသော မိုးမခပင်ကို မြင်ကြလေသည်။ အကိုင်းအခက်တို့ကို ဓားဖြင့် ဖြတ်တောက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မိုးမခပင်မှာ သစ်လုံးဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပြီ။ ဟောတရော် ယူကျုံးမရဖြစ်မည်ကား မလွဲတည်း။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကား သစ်ခုတ်သမားတို့သည် ထိုသစ်လုံးကို မြစ်ကြောင်းမှမျှောရန် မြစ်ဆိပ်သို့အားသွန်ကာ တွန်းပါသော်လည်း သစ်လုံးမှာ တစ်ဖဝါးမျှ မရွေ့ဘဲနေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ဟောတရော် မြင်သောအခါ “မိတ်ဆွေတို့ ဤသစ်လုံး၌ ကျွန်တော့်မိန်းမ၏ လိပ်ပြာရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏သား ကလေးကိုသာ တွန်းခွင့်ပေးပါ။ ဤသစ်လုံးသည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပင် မိတ်ဆွေတို့ လိုရာအရပ်သို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်” ဟု ဆို၏။

သစ်ခုတ်သမားတို့သည် ဟောတရော်၏စကားကို နှစ်သက်သဖြင့် အခွင့်ပေးလေသည်။ လူကလေး ချီယော်ဒေါ်သည် သစ်လုံး၏ တစ်ဖက် စွန်းသို့သွား၍ လက်ဖြင့် အသာအယာတွန်း၏။ ဖခင် ဟောတရော်က လည်း “ဥတ” ခေါ် တေးကဗျာကို ညည်းတွားသီဆိုသည်။ ထိုအခါ သစ်လုံးသည် အလိုလို ရွေ့လျားလာ၍ မြစ်ဆိပ်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှော၍ ဆင်းသွားလေသတည်း။

ဖားနှစ်ကောင်

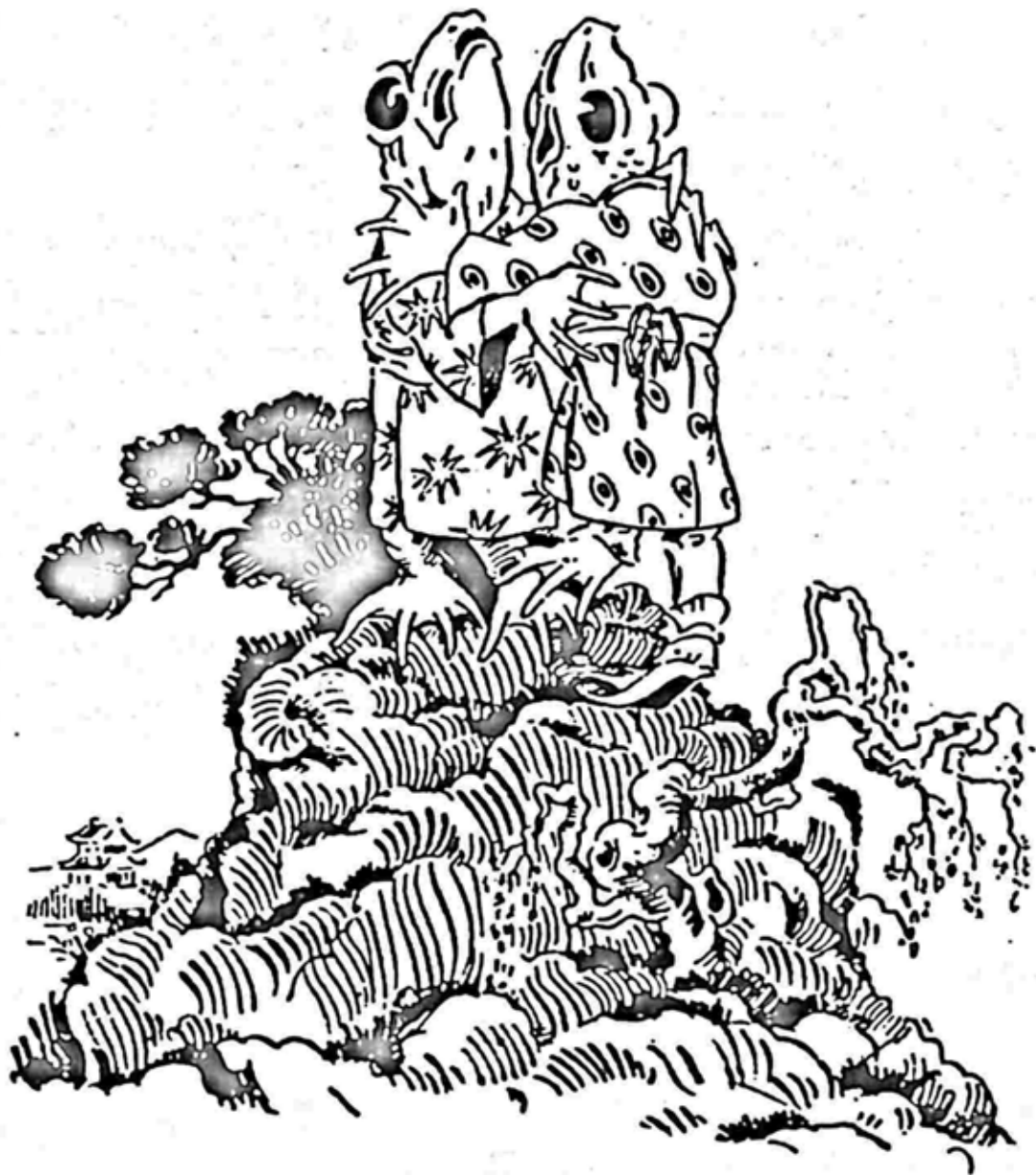
ဦးအုန်းဖေ အနက်မြန်မာပြန်သည်။

အခါတစ်ပါး၌ နိပုန်နိုင်ငံတွင် ဖားနှစ်ကောင်ရှိလေ၏။ တစ်ကောင်မှာ ပင်လယ်ကမ်းအနီးရှိ အော်စကာမြို့၌ နေသည်။ တစ်ကောင်မှာ မြစ်ကမ်းအနီးရှိ ကီအောတော်မြို့၌ နေသည်။ သူတို့သည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် မတွေ့ဖူးကြချေ။

တစ်နေ့သ၌ အော်စကာဖားက သူ့ဇနီးကို “ငါ ကီအောတော်မြို့ကို မရောက်ဖူးဘူး။ သွားလည်ဦးမယ်” ဟု ပြော၏။

ထိုနေ့၌ပင် ကီအော်တော်ဖားက သူ့ဇနီးကို “ငါ အော်စကာမြို့ကို မရောက်ဖူးဘူး။ သွားလည်ဦးမယ်” ဟု ပြော၏။

ထို့နောက် သာယာသောနံနက်ခင်း အချိန်တစ်ချိန်တွင် ဖားနှစ်ကောင်သည် ခရီးလမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းကို တစ်ဖက်စီမှ ထွက်လာကြလေသည်။ အော်စကာမြို့နှင့် ကီအောတော်မြို့ စပ်ကြား အလယ်လောက်တွင် တောင်တစ်တောင်ရှိ၏။ ထိုတောင်ကို အတော်ကြိုးစား၍ တက်ရသည်။ ကီအောတော်ဖားသည် “တက်လိုက်ကွ... တက်လိုက်၊ တက်နိုင်မှ အထက်ရောက်မယ်” ဟု တစ်ကောင်တည်း မြည်တမ်းကာ တက်လေ၏။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် အခြား ဖား

တစ်ကောင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွား၏။ အတန်ကြာ
သော် ဖားနှစ်ကောင်သည် စကားစမြည် ပြောနေကြလေသည်။

ထိုအခါ ကီအောတော်ဖားက “ကျုပ် သည်နေရာကနေပြီး
အော်စကားကိုကြည့်နိုင်အောင် အကောင်ကြီးလိုက်ချင်စမ်းပါဘိ” ဟု
ပြောလိုက်၏။

အော်စကာဖားက “ကျုပ် အကြံရပြီ။ ခင်ဗျားနှင့်ကျုပ် နောက်
ခြေထောက်ကို ထောက်ပြီး ဖက်ထားကြမယ်။ သည်လိုဆိုရင် ကျုပ်တို့
သွားမယ့်မြို့ကို ကျုပ်တို့ မြင်ကြရမှာပဲ” ဟု ပြော၏။

ထိုအကြံအတိုင်း ပြုလုပ်ရန် သဘောတူသဖြင့် ဖားနှစ်ကောင်
သည် ခုန်၍ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် ဖက်ပြီးလျှင် မိမိတို့ သွားမည့်မြို့
ကို လှမ်း၍ ကြည့်ကြလေသည်။ သူတို့သည် ထိုသို့ကြည့်ရာတွင် အချက်
တစ်ချက်ကို သတိမထားမိကြချေ။ ထိုအချက်ကား ဖားမျက်လုံးများ
သည် ခေါင်း၏ နောက်ပိုင်း၌သာရှိကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ သူတို့၏
နှာခေါင်းနှစ်ခုသည် သူတို့သွားမည့် မြို့ဘက်သို့ အသီးသီးလှည့်၍
နေသော်လည်း သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် သူတို့လာခဲ့သော မြို့ဘက်သို့
လှည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သူတို့နေရင်းအရပ်ကိုသာ မြင်ရ
သည်။

“အလို... ကီအောတော်မြို့ဟာ ကျုပ်တို့ အော်စကာမြို့လိုပါပဲ
လား။ သွားလို့ ဘာထူးဦးမှာလဲ။ သည်ကပဲ ပြန်လှည့်တော့မယ်ဗျာ”
ဟု အော်စကာဖားက ပြော၏။

“ဟုတ်သဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ အော်စကာမြို့ဟာလည်း ကျုပ်တို့
ကီအောတော်မြို့လိုပါပဲ။ ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်တော့မယ်။ သွားလို့ မထူး
ပါဘူး” ဟု ကီအောတော်ဖားက ပြော၏။

ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် သူတို့သည် မိမိတို့၏အိမ်သို့ အသီးသီး
ပြန်ကြလေသတည်း။

ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း

ဦးအုန်းဖေ အနက်မြန်မာပြန်သည်။

နိပုန်နိုင်ငံ၌ ပင်လယ်နှင့် မနီးမဝေးနေရာတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိ၏။ ထိုရွာသည် သာယာဝပြောသဖြင့် ရွာရှိလူများသည် ပျော်ရွှင် ရောင့်ရဲစွာ နေထိုင်ကြသည်။ မရှိမဝသူဟူ၍ ထိုရွာ၌ မရှိခဲ့ဖူးချေ။

ထိုရွာ၌ လူတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူ၌ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိရာ သားကလေး၏အမည်မှာ “ဟိစု”။ သမီးကလေး၏အမည်မှာ “ကရ” ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးနှစ်ယောက်မှာ အမိမဲ့များ ဖြစ်ကြသည်။ ကရမှာ အကြီးဖြစ်သဖြင့် သူ့ဖခင်နှင့် မောင်ကလေးကို ချက်ပြုတ်ပြုစုသည်။ သူတို့သည် အခြားရွာသားများနည်းတူ ရောင့်ရဲပျော်ရွှင်စွာ နေကြ၏။

သို့သော် တစ်နှစ်တွင် မိုးခေါင်၍ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေး ဆိုက်ရောက်သည်။ စပါးပင်များသည် မိုးငတ်သဖြင့် ခြောက်သွေ့ကြ၏။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များလည်း နွမ်းရိညှိုးရော်ကြသည်။ ချောင်းများ လည်း ရေခန်း၍ကောကုန်ကြ၏။ ရေမရှိသဖြင့် ငါးများလည်း မရှိကြ တော့ချေ။ ပင်လယ်ကမ်းနား၌ပင် ပင်လယ်ငါးများ မသိမရောက်လာ သောကြောင့် ဖမ်း၍ မရနိုင်တော့ချေ။

အစားအစာ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခန်းလျော့ပါးသွားပြီဖြစ်သော ကြောင့် ရွာသူရွာသားများမှာ ငတ်မွတ်၍ အသက်ကုန်ဆုံးကြရရှာလေ၏။ ဟိစုနှင့် ကရတို့မောင်နှမသာလျှင် အသက်မသေသေးဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့ဖခင်ပင်လျှင် သေသူများစာရင်း၌ ပါသွားလေပြီ။ သူတို့မှာလည်း မကြာမီပင် သေသူများနောက်သို့ လိုက်ရတော့မည်ဧကန်ပင်။ သူတို့၌ရှိသော အစားအစာမှာ တစ်နေ့တခြား လျော့ပါးသွားချေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့တွင် တစ်နေ့စာသာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအခါ ကရက သူ့မောင်ကို “ဟိစု နက်ဖြန်ကျရင် တို့မှာ စားစရာ ဘာမှရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင်က ယောက်ျားကလေး။ သည်တော့ နင်က ငါ့ထက် လောကကြီးမှာ အသုံးပိုင်တယ်။ ငါ့သေသွားရင် အရေးမကြီးဘူး။ နင် မသေအောင် ကြိုးစားဖို့ လိုတယ်။ ဟောသည် အထုပ်ကို ယူသွား။ သည်အထုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ရွှေ ငွေ ကျောက်သံ ပတ္တမြား တွေနဲ့ အစားအစာဝယ်ပြီး နင်စားပေတော့။ သည်နေရာက အမြန်ပြေးပေတော့။ သည်နေရာဟာ အလွန်ဆိုးတဲ့နေရာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ဟိစုသည် ကရပေးသော အထုပ်ကို လက်ကလှမ်းလျက် “နေပါဦး။ မမတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ” ဟု မေး၏။

“ငါ့အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက်မှာ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တော့ သေရမှာပဲ။ ဒီတော့ ငါ အသေခံမယ်။ ဟောသည်မှာ ကျန်တဲ့စားစရာကလေးယူသွား” ဟု အစ်မက ပြန်ပြောသည်။

သူငယ်ကလေးသည် သူ့အစ်မကို ဖက်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် “အစ်မ ကျွန်တော် စားစရာယူပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်။ စောင့်သာနေပေတော့” ဟု ပြောပြီးနောက် အထုပ်ကလေးကိုကိုင်ကာ ပြေးလေ၏။

သူသည် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးသွားရာ နောက်ဆုံး မောပန်းလွန်း၍ ခြေမသယ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သောကြောင့် ခဏထိုင်၏။ သူထိုင်

သောနေရာနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်အကွာ၌ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ကို မြင်သည်။ သူသည် ထိုအိမ်သို့သွားပြီးလျှင် တံခါးကိုခေါက်၏။ မည်သူကမျှ တံခါးကို လာ၍ဖွင့်မပေး။ အိမ်တွင်းမှ ဘာသံကိုမျှမကြားရ။ ထို့ကြောင့် ဟိစုသည် အိမ်မှာလူမနေသော အိမ်လွတ်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် သူသည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ ကြည့်လိုသေးသဖြင့် တံခါးကို စမ်း၍ တွန်းကြည့်သည်။ တံခါးဟလာရာ သူသည် အိမ်တွင်းသို့ ခေါင်းပြု၍ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်သည် သူထင်သလို အလွတ်မဟုတ်။ အိမ်တွင်း၌ သားရေများခင်း၍ ခေါင်းအုံးဖုံးတို့ကို ဆင်ပြင်ထားသည်။ အခန်းထဲ၌ ခန့်ညားသော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ရှိသည်။ လူကြီးသည် သားရေကော်ဇောပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ မိန်းမပျိုသည် သူ့နောက်ကရပ်၍ သူ့ကို ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။ ဟိစုသည် ထိုလူကြီးမှာ လူမဟုတ်နိုင်။ နတ်ဖြစ်ပေမည်။ မိန်းမပျိုမှာလည်း နတ်သမီးနှင့်ပင်တူသည်ဟု မိမိငယ်စဉ်က ဖတ်ဖူးသော ပုံပြင်များထဲ၌ပါသော နတ်မင်းများ၊ နတ်သမီးကလေးများကို သတိရမိကာ တွေးထင်လေ၏။ ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဤနေရာမျိုး၌ နေသည်ကိုလည်း ဟိစုက အံ့ဩနေသည်။

သူ အခန်းထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်သွားသော်လည်း သူ့ကို လူကြီးရော မိန်းမပျိုပါ စကားမပြောချေ။ သူသည် ရှေ့သို့သွားရမည်-မသွားရမည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သကဲ့သို့ ယောင်အအဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး၌ အစာငတ်၍ သေရမည့်ဆားကို တွေးမိသဖြင့် အရဲစွန့်ကာ ရှေ့သို့ တိုးသွားလေ၏။ လူကြီးနှင့် မိန်းမပျိုတို့၏ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ရပ်ဆိုင်း၍ နေ၏။ ထိုအခါမှ လူကြီးသည် သူ့ကိုမြင်၍ “ဟေ့ သူငယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ကပဲလာလာ၊ မင်း

သည်ကိုရောက်လာတာ ငါအပြစ်မထားဘူးကွ” ဟု ခပ်မာမာ ပြောလိုက်၏။

မိန်းမပျိုမှာမူ မည်သို့မျှဝင်၍မပြောချေ။ သူသည် လူကြီးနောက်မှနေ၍ ပြုံးလိုက်၏။ ဟိစုသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များရှေ့တွင် ရောက်နေသော အခါ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ စည်ပင်သာယာနေသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ လူကြီးက အရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် မိန်းမပျိုသည် ဟိစု၏ရှေ့တွင် ဝေလငါးဟင်း တစ်ပန်းကန်ကိုချလာ၏။ သို့သော် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောချေ။

ဟိစုသည် ကျေးဇူးတင်စကားကို မရဲတရဲရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ငါးဟင်းကို မြန်ရှက်စွာ စားလေ၏။ သူသည် စား၍ဝသောအခါ လက်တွင် ပါခဲ့သော အထုပ်ကိုယူ၍ လူကြီးအား လှမ်း၍ပေး၏။ “ကျွန်တော့်ကို ကျွေးမွေးတဲ့ကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ပါရစေ” ဟု ပေးရင်းပြော၏။

လူကြီးသည် အထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း “အစားအသောက် အတွက် အဖိုးအခပေးဖို့ မလိုပါဘူး သူငယ်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းအထုပ်ထဲမှာ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ပါသကဲ့သို့။ ဒါတွေကို မိုးတိမ်တွေ ဟိုဘက်မှာရှိတဲ့ ငါ့အစ်ကိုဆီ ယူသွားဦးမယ်။ ဟိုကျမှ မင်းတို့ဆီကို ရတနာတွေ အပို့လွှတ်လိုက်ဦးမယ်ကွဲ့” ဟု ပြော၏။ ပြောပြီးလျှင်ပင် သူသည် ပျောက်၍သွားလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် လူကြီးပျောက်၍သွားပြီးမှ ဟိစုကို စကားပြောလေ၏။ “ကျုပ်အဖေက ကျုပ် လူစိမ်းသူစိမ်းတွေနဲ့ စကားပြောတာကို မကြိုက်ဘူး။ ကျုပ် တစ်ခုပြောချင်တာကတော့ မင်းရဲ့အစ်မဟာ အစာငတ်လို့ ဒုက္ခသိပ်ရောက်နေရှာတယ်။ ဟောသည်ငါးဟင်းကို မင်း ယူသွားပေတော့။ မြန်မြန်သွား... သို့မဟုတ်ရင် မင်းအစ်မ အသက်ကုန်နေဦးမယ်”

သူသည် ဟိစုအား ဝေလငါးဟင်းကို ထုပ်၍ပေးလိုက်၏။ ဟိစု

လည်း ဝမ်းမြောက်စွာ အိမ်သို့ပြေး၏။ ရောက်သော် သူ့အစ်မကို လှမ်းခေါ်ကာ “အစ်မရေ ဟင်းယူလာတယ်” ဟု ပြော၏။ ကရုမှာ ထိုအခါ၌ ပြန်၍ မထူးနိုင်လောက်အောင် အားအင်နည်းပါးနေချေပြီ။ သို့သော် သူ့မောင်ယူလာသော ဝေလငါးဟင်းကို စားရသဖြင့် မကြာခင် ပင် အားပြန်၍ ပြည့်လာလေတော့သည်။ ဟိစုသည် သူ့တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို အစုံအလင်ပြန်ပြော၏။ နတ်နှင့်တူသူ လူကြီးက ရတနာ များ အပို့လွှတ်လိုက်မည်ဟု ကတိပေးသွားကြောင်းကို ပြောသောအခါ ကရုမှာ မယုံကြည်သဖြင့် “အေးကွယ် ကတိဆိုတာ အပေးလွယ် သလောက် အပျက်လွယ်တာပါပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

သူတို့သည် အစာဝသဖြင့် အေးဆေးစွာ အိပ်ကြ၏။ နံနက် မိုးလင်းသောအခါ နတ်နှင့်တူသူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဟိစုအား ပေးလိုက်သော ကတိအတိုင်း ရတနာများ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ သိကြရ လေသည်။ ထိုရတနာများကား အခြားမဟုတ်။ မိုးသည် တစ်စုံစီမုံရွာ၍ နေ၏။ စပါးပင်များသည် အနှံ့တဝေဝေနှင့် ဖြစ်၍နေ၏။ ချောင်းသည် လည်း ရေပြည့်လာပြီးလျှင် တသွင်သွင် စီး၍နေ၏။ ချောင်းတွင်းရှိ ငါးအများသည်လည်း ခုန်ပျံမြူးထူး၍ နေကြ၏။ ထိုအခါ ဟိစုက သူ့အစ်မကို “အစ်မရေ... မနေ့က နတ်မင်းကြီးပေးလိုက်တဲ့ ကတိဟာ မပျက်ပါကလား” ဟု ပြောလေသတည်း။

